

אי צדיות הפייטות

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

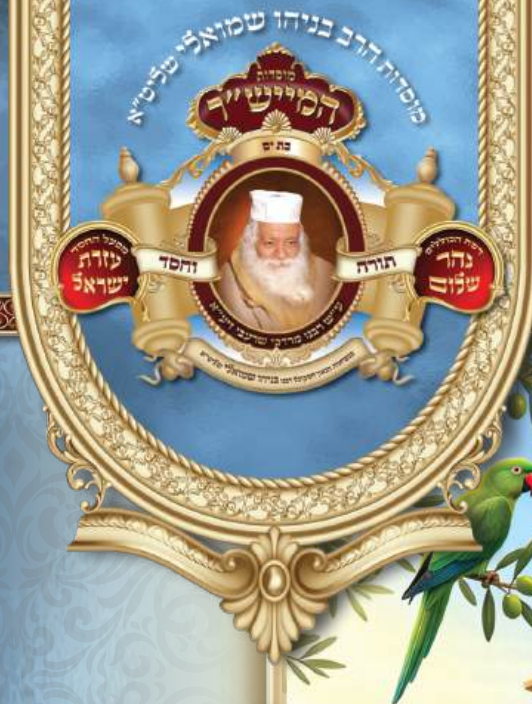
כ"ב באייר תשפ"ו | שבת קודש | גלוז 200

פרשת בהר בחוקותי

העשירי יהיה קדש לה'

סגן דג"צ חכם בעידן שמואל'י שליט"א

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
18:48	19:28	20:00	20:53
19:10	19:30	20:01	20:54
19:07	19:27	19:59	20:51
19:07	19:27	19:58	20:50

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"ג אייר

כג. רבי יוסף בבליקאב"ד בירושלים, תשמ"ג | רבי שמואל ירוחם הכהן מזקני חסידי צאנז, תשמ"ה

יום שני - כ"ד אייר

כד. רבי יחיא בן רבי אברהם אביחצירא, קבור בטבריה | רבי דוד הכהן, מח"ס קרית חנה דוד | רבי יצחק אבן דנאן מח"ס ליצחק ריח | רבי חזקיה אהרן חיים פניקולי מרבני איטליה | רבי בנימין מנדלסון רבה של קוממיות, תשל"ט | רבי אליעזר צבי סאפרין האדמו"ר מקאמאנא, תרנ"ח | רבי יעקב מליסא בעל החוות דעת

יום שלישי - כ"ה אייר

כה. בעל התורת חיים מקוסוב, תרי"ד | רבי משה יצחקוף הכהן כ"מ מדרש שלמה בירושלים, תש"ג | רבי חיים חורי אב"ד גאבס, מח"ס מצא חיים, תשי"ז, קבור בב"ש | רבי יששכר דב ליפשיץ אדמו"ר מסטראפקוב, תש"ד | רבי שלמה אמסלם ראב"ד מידלט מרוקו, מח"ס בני שלמה

יום רביעי - כ"ו אייר

כו. רבי סעדיה גאון, ד' אלפים תש"ב, קבור בבבל | רבי משה חיים לוצאט - הרמח"ל, תק"ו, קבור בטבריה | רבי שלמה האדמו"ר מזוועל, תש"ה | רבי עמרם (ציון ח) אזולאי, תתש"ט

יום חמישי - כ"ז אייר

כז. רבי יצחק אבולעפיה, ראב"ד צפת, התקפ"ה | הצדקת סול | סוליקה חג'אל, ללה סוליקה, התקצ"ה | רבי אהרן מאיר אויערבאך הי"ד, תשל"ח | רבי אברהם שמואל בכרך, מח"ס שו"ת חוט השני | רבי ירחמיאל יהודה מאיר קאליש, האדמו"ר מאמשינוב, תשל"ו

יום שישי - כ"ח אייר

כח. שמואל הנביא, ב' אלפים תתפ"ב, קבור בירושלים | רבי יצחק מקורביל בעל הסמ"ק, ה' אלפים י"א | רבי שלמה ועקנין ר"י אביר יעקב - אהל אברהם, תתשפ"ד

יום שבת - כ"ט אייר

כט. רבי בן ציון אטון מח"ר פורת יוסף, תשל"ח | רבי אברהם הכהן אב"ד בגריבה, מח"ס וישב אברהם, תרל"ד | רבי מאיר מפרמישלאן, תרי"ד | רבי משה כהן גדישא רב בהדיג'ת, מח"ס בני משה | רבי שמואל שלמה מראדזין הי"ד

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנעדר מדי יום ע"י מיר"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א כואטסאפ

לעריכת אוברות

באירחות צדקיים של אברכי ירבעי הישיבה כולל סעודת דרכי תורה וקדיש כולל תעודת שישלח אליהם

שלוחה 7 א כואטסאפ

הידור מצווה

הצדקה לספרי תורה, תפילין ועבודות כפריות של מיר"ר שליט"א וכן כל ספרי מיר"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקחוד ללא שמות טיספים

שלוחה 7

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצוינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושירותי תורה שואל את הבט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים
נינו להקדיש לעז

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חלקת ספרי האור הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה והזמית כ-12 ש"ל של הלכות יש לעלות בקשה בדואר

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכתובים תפירת התורה שלוחה 9

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדרה הדימי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ד

אלא אומרים רבותינו שזה בא ללמד לכל התורה כולה -
מה 'שמיטה' נאמרו כללותיה ודקדוקיה בהר סיני, גם
כל המצוות לפרטי פרטיהם נאמרו בסיני.

הוכחה שהתורה מן השמים

אבל עדיין קשה, למה דווקא התורה פְּרָטָה בְּמִצְוֹת
השמיטה?, היה לוקח מצוות 'תפילין' או מצווה אחרת.
אומר ה'חתם סופר' - 'שמיטה' זה דבר יסודי וזה
מוכיח שהתורה מן השמים. בפרשת 'שמיטה' התורה
מבטיחה שמי ששומר שמיטה, יתקיים בו 'וציוותי
ברכתי לכם בשנה השישית, ועשת את התבואה
לשלוש השנים'. לא יכול להיות שאדם 'מצמצא' דבר
כזה ויבטיח דבר כזה, כי זה אחריות גדולה. ורק הקדוש
ברוך הוא יכול להבטיח דבר כזה שהוא מעל הטבע.

שש שנים רצופות הקרקע עובדת, ואומר לך הקדוש
ברוך הוא: שבשנה השביעית תשמיטה, ולא עוד, אלא
שבשישית היא תיתן לך לשלוש שנים תבואה. אף אחד
לא יכול להבטיח דבר כזה, כמו שאומר ה'כלי יקר',
שרק הקדוש ברוך הוא יכול להבטיח דבר כזה לדורי
דורות.

אתם זוכרים שהיה בזמנו שריפות, ואיפה שהיו
מקומות של 'שומרי שמיטה' לא שלטה השריפה והכל
היה ירוק. וזה מלמד ומחנך אותנו לביטחון בהשם.

כסף מתחת לבלטות...

הגמרא אומרת במסכת 'נדרים', שהיה מעשה ברבי
יהודה בר עילאי שהיה אחד מהתלמידים של רבי
עקיבא. רבי יהודה בר עילאי ואשתו היו עניים מאוד,
והייתה להם רק גלימה אחת, שמלה אחת ששניהם היו
משתמשים בה...

כשהיא הייתה הולכת לשוק, הייתה לובשת את הגלימה
והולכת. וכשהוא היה הולך לבית מדרשו, היה הוא לובש
את הגלימה, כי היה עוני גדול.

פעם אחת גזר רבן שמעון בן גמליאל תענית, ור' יהודה
לא הגיע כי אשתו לקחה את הגלימה. שאל 'איפה רבי
יהודה בר עילאי? הוא צריך להיות איתנו בתפילה',
אמרו לו: 'אין לו כסף. הוא לא יכול לבוא, אשתו לקחה
לו את המלבוש. מה הוא ילבש?'

אמר רשב"ג 'ככה?' ומיד שלח לו מלבוש מיוחד, אבל
רבי יהודה לא רצה לקבל. אמרו לו: 'הנשיא שולח לך
ואתה לא רוצה לקבל?!' אמר: 'אם אני רוצה, יש לי
הכל'. הרים את השטיח איפה שהוא יושב, והכל היה
מלא דינרים... אבל אין הוא הרים ופתאום נמצא שם?
הרי אין שם בעצם כלום. אלא, פָּטַח בקדוש ברוך הוא
והרים, ונעשה נס והכל התמלא דינרים.

הרי תמיד יש ביניהם ריב. הנשמה רוצה רוחניות והגוף
רוצה גשמיות. ובאה ה'שבת', ובשבת מותר לאכול.

חלוקת מתנות ביום השמחה

'ביום חתונתו וביום שמחת ליבו', 'ביום חתונתו' - זה
יום ההילולא הגדול של רבי שמעון בר יוחאי שיש
בוה המתקת הדינים כמו שכתוב באדרת 'האזינו': 'כמה
מקטרגים פותחים את הפה שלהם לבלוע את העולם,
נסתם להם הפה ביום הזה בזכות רשב"י'.

ולכן בימים הקדושים הללו שאדם מגיע אצל רשב"י
שאמר 'יכול אני לפתור את כל העולם מן הדין' -

עונג שבת

רשב"י ממתק כל הדינים, ורשב"י ביום זה מחלק מתנות
מתוקות כי זה יום ה'חופה' והשמחה.

ענין שמיטה אצל הר סיני

בהילולא של רבי שמעון, זה בעצם כל סיום תורת
ה'פנימיות', ואז אחר כך אפשר להכין את עצמנו
ל'מעמד הר סיני'. ואכן, בדיוק השבוע זה פרשת 'בהר
- בחוקות'. ומה הקשר של מצוות השמיטה שמוזכר
בתחילת הפרשה, להר סיני? הלא כל המצוות נאמרו
בסיני. ולמה דווקא ה'שמיטה' מוזכר בתחילת הפרשה
של 'בהר סיני'?

התרופה לדור אחרון!

למעשה הכוח של רבי שמעון בר יוחאי ממשיך כל
הזמן. כשאדם יש לו את ה'רפואה' של רבי שמעון בר
יוחאי שהוא הכין לדור האחרון שזה ה'זוהר הקדוש'.

אדם לקח תרופה מהרופא, האם הוא צריך רק ליד
הרופא לשתות את זה? מובן שלא. אלא הוא לוקח
את התרופה איתו אחרי שהרוקח מכין לו, והוא הולך
ויכול לנסוע גם ל'ניו יורק', ואיפה שהוא הולך, התרופה
עובדת.

זה טוב תמיד להיות קשור לרבי שמעון בר יוחאי. ואיך
נהיה קשורים? על ידי לימוד ספר 'הזוהר הקדוש' שזה
הסם וזה הרפואה שלנו, שנוכח בעזרת השם.

איך זכה רבי שמעון בר יוחאי שגילו לו את כל סודות
התורה?

העמל בתורה והחשק להיות 'גע יומם ולילה לא
ישבותו. איך עמל בתורה במערה, ו'נפש עמל, עמלה
לו'. זה לא בא בחינם. אלא אדם שעמל ומתייגע בתורה,
הוא זוכה.

תתחבר לחשמל יהיה לך אור...

צריך להיות מחובר למאור הגדול ומחובר לזוהר
הקדוש. אתם יודעים, כמו אדם שמושך חוטי חשמל
למקום רחוק כדי שזה יאיר לו. אבל אם הוא לא מתחבר
למקור החשמל, איך זה אתה רוצה שזה יאיר?!

לכן, בעזרת השם צריך להיות מחוברים לשפע, ואז זה
בא... אם אתה לא מחובר למשבר - ל'רשב"י', איך
זה יבוא לך?! ולכן כתוב 'נעשה אדם נאמר בעבורך'.
'נעשה אדם' זה בגימטריה 'שמעון'. גם אומר רבי צבי
מודיטשוב - 'דיד נפש אב הרחמן' בדיוק בגימטריה
'רבי שמעון בר יוחאי'.

הדרך לצאת מכל הבעיות?

כתוב בפרשת בשלח, 'ובני ישראל יוצאים ביד רמה' יש
בוה רמז. נכון שיצאו ממצרים 'ביד רמה', אבל אפשר
לצאת מכל המצרים והבעיות של האדם 'ביד רמה'. ומה
זה 'ביד רמה'? התרגום מתרגם - 'בְּרִישׁ גְּלִי' - 'ברישה' זה
אותיות 'רשב"י', 'גל' זה ל"ג בעומר. ועל ידי רשב"י
ביום הקדוש כל"ג בעומר, יוצאים מן הגלות ומהצרות.

לכן הוא אומר "צִיָּאָה וראינה בנות ציון במלך שלמה"
שהוא המלך שהשלום שלו, וגם ר' שמעון תמיד עושה
'שלום' והוא בחינת 'שבת' שעושה שלום בין הגוף
לנשמה.

מפי מרן מר"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
השבועי
דף הימי מוסר והלכות

משולחן המלך

מישיבת 'פורת יוסף' ושמו אותו במעצר ב'מגרש הרוסים'. ובדיוק באותו זמן נולד לאברך הזה בן, והוא לעצרו בכלא.

הדבר כאב מאוד לר' חיים תודרוס תפילינסקי. אמר לי ר' חיים: 'בוא נלך ל'מגרש הרוסים' ונוציא אותו, נולד לו בן והוא צריך להיות בבית'.

הלכנו לשם, והמפקד אמר שאין מה לעשות, והאברך לא ישוחרר. ניסינו לומר לו שנולד לו בן, אך המפקד לא השתכנע. ר' חיים אמר: 'אני אתן לך עירבון'.

ענה המפקד: 'יודע מה, תן לי אלף דולר!'.

לפני יותר מארבעים שנה זה היה סכום מאד גדול. הלך ר' חיים ולווה את הסכום, אך כשהגיע אל המפקד, הוא כבר שינה את דעתו ולא היה מוכן לקבל.

אמר לי ר' חיים: 'בוא ניסע למירון'. אמרתי לו 'קודם תחזיר את הכסף שלוית', כי ידעתי שהוא יבזבז אותו בדרך, ורק אח"כ ניסע.

ענה לי ר' חיים: 'אתה אל תגיד לי מה לעשות, אני הולך למירון!'. עלינו ל'מירון'. בדרך ירד ר' חיים באיזה מסעדה וקנה אוכל ושתיה, והעלה את כל הארגזים של האוכל והשתיה על המונית, והגענו ב"ה למירון.

בחזק היו קבוצות מתפללים מרוקאים, ור' חיים שם להם את הסעודה על השולחן, ורקד איתם בשמחה ושתה אתם ערק. אח"כ נכנסנו ל'מירון' וראינו שם את הבבא סאלי עושה סעודה. הוא לא קרא לנו בתחילה, ולכן לא ניגשנו מבלי שיקרא לנו. עמדנו בצד והיה לנו קצת צער שעמדנו כך והבבא סאלי לא קורא לנו.

אחרי זמן מה, סימן לנו הבבא סאלי לבוא אליו. בדיוק באותו זמן, נתן איזה אמריקאי מעטפה עם כסף לבבא סאלי.

נתן הרב את המעטפה לר' חיים תודרוס ואמר: את המעטפה הזאת תחזיר למי שלוית ממנו את הכסף... והבן אדם שהלכתם להוציא אותו מ'מגרש הרוסים', הוא כבר יצא!.

פתחנו את המעטפה, והיה בפנים בדיוק אלף דולר!! נתן לי ר' חיים תודרוס בעיטה עם הרגל ואמר- ראינו? לא האמנת שיהיה בסדר... פלא פלאות.

הגאון רבי רפאל עבו ע"ה

רבי רפאל עבו היה יהודי מיוחד במינו. הוא היה דיין. לפעמים היו מראים לו מהשמיים דברים. למשל - היה

היא שאלה אותו במרוקאית 'מאיפה נביא לך צבי?' הרב עמד על שלו ואמר 'רק צבי. ארץ ישראל נדמתה לצבי. חכי קצת...!'

מספר ר' אברהם מוגרבי, שלקראת ערב, מגיע הרב לסרי מ'בית שאן', והביא איתו צבי!! ואמר, 'שמעתי שכבודו בא לארץ הצבי, אז הבאתי איתי צבי'. והוא גם שוחט בעצמו, ואמר: 'אני אשחט אותו בבית של כבודו, ונבשל את בשרו'. וכך היה, מה שאומר הרב, נהיה.

מספר עוד ר' אברהם מוגרבי, שיום אחד הוא היה עם הבבא סאלי בביתו שבי-ס, ובאו אורחים.

אמר לו הבבא סאלי: 'ר' אברהם, תפתח את המקרר, תביא להם פירות ותביא להם דברים לאכול'.

פותח את המקרר ורואה שהוא ריק...

אמר לרב: 'כבוד הרב, 'נאאלו' ('אין' במרוקאית). אמר לו הבבא סאלי: 'תחזור, יש!'.

חזור, פותח המקרר ורואה שאין... בא לרב ואומר לו שאין. ענה הרב 'אל תגיד אין. אמרתי לך שיש... תחזור!'.

חזר וראה שהמקרר היה מלא מפה לפה בכל טוב. יש דברים כאלה בעולם!!

הגמרא אומרת, מי שהולך למדוד את גורנו ולתת תרומות ומעשרות, אומר: 'יהי רצון... שתשלח ברכה במעשה ידינו'. וכשהתחיל למדוד אומר: 'ברוך השולח ברכה בכרי הזה'. ואם מדד ואחר כך בירך הרי זה תפילת שווא, כי אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין' שנאמר 'יצו השם איתך את הברכה באסמך', 'אסמך' זה מלשון 'סמוי'.

מופתים עם בבא סאלי במירון

היה פעם איזו הפגנה בי-ס, ותפסו שם איזה אברך

המתנה שנתן בבא סאלי לעשיר

ר' אברהם מוגרבי סיפר לי שאיזה עשיר אחד קנה לבבא סאלי דירה בי-ס. כנגד זה נתן לו הבבא סאלי 'מגש גדול', ואמר לו: 'כשיבוא המשיח, תשב על המגש, וכך אתה תבוא לא"י'. קוראים לעשיר הזה יוסף בורוכוב והוא גר ב'ניו יורק'.

יום אחד הבבא סאלי אומר לאשתו 'היום נלך לדירה בי-ס'. אמרה לו: 'אבל אין כיסאות ואין שום דבר בדירה?' אמר לה הרב שזה לא מפריע לו.

לקחה הרבנית את הכיסא מהבית ונסעו. כשנכנסו לדירה, נתנה לו לשבת על הכיסא ואמרה: 'בבא סאלי, איך אתה תשב פה אין פה שולחן?', אמר- 'תקף יבוא...'.

בדיוק נכנס אליו 'כדורי רהיטים' ואמר לרב 'שמעתי שכבודו הגיע לי-ס. אולי אני יכול לתת לרב רהיטים, ארון, שולחן, מיטה?'

שאל הבבא סאלי: 'כמה זמן זה ייקח? ענה: 'חצי שעה'.

אני אוכל סעודה רק עם בשר צבי

אחרי חצי שעה הגיעה משאית, ופועלים החלו להרכיב את ארון הספרים ואת שאר הארונות, ואת חדר השינה. הביאו מזרונים, שולחן וכיסאות.

הרבנית החלה להוריד דמעות והתפללה איך זה יכול להיות!!

לא עבר זמן, והגיע אחד שיש לו חנות למוצרי חשמל ואמר 'שמעתי שכבודו הגיע לפה, אולי אני אוכל להביא לך מקרר, תנור עם גז, מכונת כביסה...', וכך הבית התחיל להתמלא.

עוד הוא יושב, ואין בבית ספרים ללמוד. נכנס אחד שמוכר ספרים ואמר לרב: אני רוצה לתת לך מאצלי ש"ס ועוד כמה ספרים. אני יכול?

ענה הבבא סאלי 'כן'. וכך מילאו לו את הארון בספרים. הרבנית שאלה אותו 'בבא סאלי, מה לעשות סעודה?' ענה לה: רק סעודה עם בשר צבי!!

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

תיקון הנפטרים

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שולחן 03.5520004 7

משולחן המלך

שיביאו לו לאכול כי כבר כמה ימים לא אכל הילד. כשבאו הרופאים לראות את המעשה הזה, היו משפשפים את העיניים ולא מאמינים. ומאז קראו לו 'רפאל המלאך'.

גם היה רבי שלמה מלכה שלא היה רואה בעיניים והתחילו העיניים שלו להחשיך. בא והתחנן לרבי רפאל עבו שיעשה לו רפואה. ובאמת עשה לו בכיות ותחנות, ונעשה נס ובבוקר התחיל לראות בעיניים.

חמשה חומשי תורה של הזוהר

ר' שלמה מוולוז'ין שהיה פעם רוצה איזה ספר, והיה איזה משהו שחוצץ לבין הספרייה לספר במשקל 250 קילו. אמנם הוא לא יכול להזיז כי אין לו כח לכך. אבל 'הרצון' היה עז. אומרים שהזיז את זה לבסוף כמו שמזיזים איזה נוצה, בנחת.

ר' חיים מוולוז'ין מספר על היגיעה ועל עמלה של תורה של הגר"א שכתב את 'ספרא דצניעותא' שזה נקרא 'חמישה חומשי תורה' של ספר הזוהר ויש בו סודות עליונים. והוא כתב על זה פירוש, וכל מילה שקל אותה מאות פעמים, ביגיעה נוראה. לא אכל ולא שתה כמה ימים, ותייד שנתו מעיניו עד כי חשך משהור תאורו. עד שהאיר השם עיניו, וברגע אחד 'קרן אור פניו הטהור' זוכה לדברים אדירים.

הסוכריה של חכם בן ציון

כתוב "טוב אחד בצער ממאה שלא בצער". לכן אדם יחזור ויחזור עוד הפעם על הלימוד, ויכין עוד הפעם ועוד הפעם. למשל, אם היה לאדם מכונה שהוא מכניס לתוכה דולר אחד, והמכונה מוציאה מאה דולר, האם זה שווה? כמובן שכן. כלומר, האדם עושה פעם אחת פעולה שקצת קשה לו, הוא יקבל כנגד זה מאה פעמים. גם האדם שהוא מנקה, הוא צריך להתאמץ ולהתעייף, אך אח"כ הוא זוכה לאור הגדול של החג. ברגע שהוא מנקה כאן, זה מנקה לו גם את הנשמה שלו.

חכם בן ציון סיפר לנו, שבימי שישי ובימים שאין 'ישיבה', מה הוא היה עושה? אוכל ארוחת בוקר, לוקח

שמונת אלפים תלמידים...

הייתי רואה כמה שהרבנים מאוד היו אוהבים אותו, וקראו לו לרבי רפאל עבו 'המלאך רפאל'. למה 'המלאך'? תכף אני אגיד לכם.

הוא למד בישיבת 'פורת יוסף', הרבנים שלו היו רבי עזרא עטיה ראש ישיבת 'פורת יוסף', והתלמידים שלו: רבי שלמה משה עמר, רבי יוסף אוחנה הרב של 'קריית מוצקין', רבי יהודה עדס. היה גאון עצום ואומרים שגם 'חסידי קדישא', והוא היה ממייסדי חברת 'תענית דיבור'. הוא למעשה הקים את 'אוצר התורה' במרוקו, והיו לו שמונה אלף תלמידים שם. אחר כך הוא נתמנה להיות ראב"ד האזורי ב'חיפה', ואחר כך היה ראב"ד ב'תל אביב יפו', ואחר כך היה בבית דין הגדול בירושלים.

רפאל המלאך

יום אחד היה ב'קזבלנקה' שבמרוקו, והתארח אצל אחד מעשרי המקום רבי ניסים זגורי, שהבן שלו היה חולה מאוד, והרופאים אמרו אמרו שתוך יום יומיים הוא חולך.

בא אליו בחלום אבא שלו רבי יהודה ואומר לו - 'רפאל, מה אתה יושן? קום ולך וב'ה תפעל ישועות'. התרגש ואמר, 'אבא, מה אעשה? אמר: 'תיקח את ספר 'רויאל המלאך' ותניח לילד מתחת למראשותי, תתפלל חזק והוא יהיה בריא'.

מיד קם והלך לרבי ניסים זגורי ואמר לו: 'תשמע, אני רוצה שתשאירו אותי עם הילד בחדר לבד, ואני אתפלל עליו'.

לקח את הספר 'רויאל המלאך' ושם לו ליד הראש והתחיל לבכות לקדוש ברוך הוא, ואמר להם מיד

זוג מתחזה...

יום אחד באו זוג שרוצים להתגרש והוא שמע אותם ואמר: 'טוב, תלכו לבית, ואת ענייני הממונות שלכם תגמרו ביניכם, ותבואו ואני אעשה את הגט'.

אמרו הזוג שהם לא רוצים בשום אופן לחיות ביחד. ראה שאין מה לעשות. הלכו ואחרי כמה ימים חזרו. בדק וראה שאין שום סיבה לא לתת את הגט, כי הכל היה מוכן. אבל, הוא רואה מולו את רבי עזרא עטיה שעושה לו ביד תנועה של 'לא'. היה זה דבר פלא.

הוא אמר להם: 'טוב, תלכו היום. היום אי אפשר. תבואו מחר'. בינתיים הוא אומר לעצמו 'אני לא מבין מה רוצה הרב', והדיינים שילדו לא מבנים מה קרה. הרי הוא לא יגיד להם 'אני רואה רבי עזרא עטיה. הם לא יבינו מה רוצה הרב'.

אמר להם: 'תשמעו, אני רוצה חקירה פה. תלכו לבית של האישה הזאת ששמה כך וכך ותדברו איתה. תגידו לה אם היא רוצה להתגרש או לא, ומה קורה פה'.

הלכו, והיא אומרת להם - 'אני לא מבינה על מה אתם מדברים?', אף פעם לא באתי עם בעלי לבית הדין ואף פעם לא עשיתי איתו הסכם, ואני לא רוצה בשום אופן להתגרש!'

מתברר שאישה אחרת התחפשה אליה. והרב לא אמר דבר. באו אליו הזוג והרב התחיל לחקור אותם: 'איפה גדלת? באיזה שכונה? מתי התחתנת? מתי היה ואיך היה? והוציא לה את הנשמה בחקירות, ובסוף היא נשברה והודתה שזה לא היא.

אמר הרב 'רשע מרושע', הביא משטרה וישר לכלא.

ברכות שמים מעל

הגליל מוקדש להצלחת ידידיו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבדיאות
ושובע שמחות אמן

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

החיים והתפילות בישיבה יחיד לע"נ

ה'ה' יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני הי"ו וי"ו שו"ת לשפעה סביבה
הצליח פרנסה טובה וכשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
ארוחת ימים ושינים טובים ובעניינים רכל מילי רביטוב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפי של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאבכרי המוסדות

"ברוך הגבר אשר יבטח ב-ה"

השבוע נקרא בהפטר שני פסוקים שהם היסוד של האמונה וביטחון האמיתית בהשם, ועוד שני פסוקים מהם התוצאות של מי שבטוח והתוצאה של מי שלא בטוח. פסוק ראשון (ירמיה פרק י"ט פס' ה-ח) "ברוך הגבר אשר יבטח בהשם והיה השם מבטחו". ותוצאתו והיה כעץ שתול על פלגי מים". ופסוק שני "אדור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרועו ומן השם יסור ליבו". והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבוא טוב".

נפרש את הכתובים: הבטוח בהשם הוא ברוך והוא הגבר האמיתי והוא זוכה שהשם מבטחו, שהרי הוא נשען על השם יתברך שהוא כל יכול ויכול בשליטתו, האשראי שלו, המזמן שלו שאין מעכב ממנו כלום. יכול להחריב את העולם ברגע ויכול להחיות מתים ברגע אשר אין קץ והגבלה ליכולתו. איך כף לאדם שעומל וזוכה להגיע למנוחת הנפש אמיתית בשני המעונות, עולם הזה ועולם הבא וכוה אדם אומר עליו הכתוב 'והיה כעץ שתול על פלגי מים' עץ משבעו בשביל לגדול הוא צריך מים, עץ שגדל על שפת הנחל יש לו מים כל השנה, וכך הוא מוציא פירות תמיד, כך האדם אם הוא מחובר לבורא עולם שהוא כביכול המנוע של העולם יש לו ברכה ורוגע בהכל, מאידך אדם שסומך על עצמו, שסומך על הכסף שיש לו בבנק, על המזומן ששוכב אצלו בבית, על הכוח שיש לו בידיים, על החבר שלו שיש לו בחברה, כוה אדם בר מינן הוא נקרא אדור הוא מקולל, השם לא רוצה לראות אותו הוא כמו הנחש מקולל והוא כמו שאומר הפסוק כעץ במדבר אשר אין שם מים והעלים שלו מתיבשים כך הוא כל חייו סבל עצבים על כולם כי בשום דבר הוא לא רואה את השם יתברך כל דבר הוא פותר על פי שיכולו על פי כוחו.

האדם מגיע לעולם עם טבע כוה מאז שהוא אדם תמיד הוא סומך על משהו על ההורים, הקטן צריך לעצמו טבע חדש של אמונה ושל ביטחון ב-"אני השם" וזה בידי האדם כל פעם עוד ניסיון, עוד חיזוק קטן, וככה מתקדמים ויש לנו דוגמא מאבותינו הקדושים איך הם חיו בביטחון גמור בהשם יתברך דוד המלך כשקילל אותו שמעי בן גרא קללה נמרצת, דוד הרי יכל להרוג אותו הוא מורד במלכות וכל מי שמורד במלכות חייב מיתה, אבל דוד אמר לא להרוג אותו, למה 'כי השם אמר לו קלל', לעבור ככה את הניסיונות זה נקרא יהודי וזה יסוד כל התורה כולה בלי זה לא שווה כלום, אדם יכול לדעת את כל התורה, לשבת בכלל כל היום ובלבד הוא סומך על הכסף שיש לו, על ההשתדלויות שהוא עושה ושוה מה שיחזיק אותו ובלוי זה הוא ימות ברעב זה אפיקורסים זה כופרים במציאות השם יתברך ובהשגחתו ולא מאמינים שאין שניה שהוא לא נמצא איתנו ורוצה להיטיב עימנו הוא אוהב אותנו פי מיליון ממה שאנחנו אוהבים את עצמנו רק הוא מחכה תבטחו ב-"והבטח בהשם חסד יסובבנו" כל היום רק חסד.

נביא דוגמא בשביל להבין, אדם שמקורב למלך כמה האדם הזה בטוח ורוגע כל בעיה הוא הולך למלך, ומלך פותר לו את כל הבעיות וזה מלך בשר ודם שהוא מוגבל ביכולתו או מלך מלכי המלכים שאין קץ ליכולתו אין מי שיאמר לו מה תעשה ואין מי שיאמר לו מה תפעל כי הכל משש ידי ק"ו שאדם צריך להיות רגוע ולדבר עם אבא בשמים כל היום.

שבת שלום ומבורך

איתו סוכריה, ויושב כל היום בבית המדרש. מהבוקר סוגר את עצמו בבית הכנסת עד הערב. בצהריים נהיה רעב עוד הפעם, ומוצץ את הסוכרייה הזאת ונרגע.

אותו דבר היה יושב עם חכם עובדיה והיו לומדים 20 שעות ו 30 שעות ולא זזים. ובזמנו הם ישבו ב'פורת יוסף' והיו פגזים של הירדנים נוחתים בכל מקום, וראש הישיבה היה אומר 'בוא נראה מה עם החברותא האלה?', ראו שהכל מפוצץ וזוכיות בכל בקום, והם לומדים ולא שמים לב.

חכם עובדיה הלך לישיבה עם כפכפים...

חכם נעים אליהו סיפר, שכל יום שישי היה שומע את חכם עובדיה שהיה יושב ולומד בבית הכנסת 'יששכרוב בבאיף' מהבוקר עד הערב. הוא אומר - אנחנו הולכים לשוק וחוזרים, והולכים עוד הפעם כי האיישה שולחת, והרב עדיין חוזר על אותה ההלכה, הוא חוזר וחוזר עוד הפעם ועוד הפעם. אתה כבר יודע את ההלכה... אך הוא חוזר וחוזר והיה מכין את השיעור שלו.

אתם חושבים שסתם חכם עובדיה יודע את כל התורה בעל פה? אלא הם מתאייגים כל כך בעסק התורה.

חכם עובדיה היה כל כך רוצה ללמוד, והאחים שלו פחדו עליו. הם ראו אותו כל הזמן לומד, ובבוקר הולך לישיבה ובקושי ישן. אז מה עשו לו?

יום אחד את הנעליים שלו מילאו בקטון פמל'ט כדי שלא יצא מהבית.

מה הוא עשה? בא לאימא שלו ואמר 'אימא, מה אני אעשה עכשיו? תני לי את הכפכפים שלך ואני אלך עם זה לישיבה'. וככה הוא הלך עם הכפכפים מעץ של אימא שלו עד ישיבת 'פורת יוסף' ב'עיר העתיקה' וכולם שומעים את הרעש של הכפכפים וכל זה כי היה אוהב את הלימוד.

מי מחזיק את מי?

הרי כתוב 'חובל עול מפני שמן', שמנו של חזקיהו הכניע את סנחריב.

חזקיהו המלך אמר: 'כל מי שלא ילמד תורה, יידקר בחרב'. הוא לא נתן שיהיה הפקרות, כי מה שמחזיק את העולם זה התורה. לא כתוב 'כל מי שלא הולך לצבא יידקר בחרב', אלא מי שלא עוסק בתורה אינו ואביו.

הגמרא אומרת ב'פסחים' - עם הארץ ששונא תורה, מותר לנוחור ביום הכיפורים שחל להיות בשבת. רבי יוחנן אומר - עם הארץ, מותר לקורעו כדג מגבו. זה גוזמא, אבל באים להראות לנו כמה היה להם חשק בתורה. ולא יכול להבין זאת מי שלא לומד תורה.

איך זה יכול להיות שבני אדם בוחרים בשטויות והבלים. היום, אם תגיד לבחורים שלנו: 'בוא תלך לישיבה', הוא לא מבין כל כך מה זה.

אבל אם תגיד לו 'בוא לכדורגל', הוא מבין והוא יודע מה זה. כל מיני מקומות של בילוי שהיצר הרע מפתה ללכת אליהם. אבל הם מסכנים, מה הם יעשו?! הם לא יודעים. מה זה ערך של תורה. לא טעמו את זה והם לא יודעים. והם חושבים שהם עושים לך טובה שהם בכלל נותנים לך לחיות כאן. אתה לומד תורה, וכל העולם כולו עומד רק על התורה, והם חושבים שהם עושים לך טובה. הם לא יודעים ש'אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמייים וארץ לא שמת'. לא מבינים את זה. הם אומרים 'איך אפשר לחיות בלי ממוסים ופגזים?', בואו תראו מה שהיה אצל חזקיהו המלך.

ענין ספירת שבעה שבועות

למה תלתה התורה את מצוות קצירת העומר בספירת שבעה שבועות דווקא? מה הקשר של העומר לשבועות?

אלא אומר הזוהר הקדוש, שכל יום שאדם סופר את העומר, הוא מקבל עוד טהרה וקדושה ומכין עצמו לקראת קבלת התורה. כמו שאשה שצריכה להיטהר וסופרת שבעה ימים, אותו דבר אדם שרוצה לקבל את התורה, צריך לספור שבעה שבועות, כי הטהרה של התורה שהיא האיישה הרוחנית של האדם מצריכה יותר טהרה כי טהרה זו היא במקוה העליונה, בבניה.

עד' השמים או מעל' השמים

אם כן, מה יתרון לאדם בכל עמלו? בזמן שאדם הגיע לתכלית העבודה וקוצר שדהו, עדיין אין לו יתרון.

המטרה של כל קצירת השדה היא, שאדם אוכל בשביל שיוכל ללמוד תורה. כמו שהסביר ראש הישיבה ר' עזרא עטיה ע"ה, פעם כתוב "כי גדול עד שמייים חסדך", ופעם כתוב "כי גדול מעל שמייים". נשאלת השאלה, מה זה משנה שחסד השם יהיה עד שמייים, הרי גם באופן זה מדובר בשפע עצום?

אלא, עד' שמייים - זה מי שלומד פשט התורה, אך כי גדול מעל שמייים, שעושים לאדם ניסים מעל הטבע, מדובר על הלומד פנימיות התורה.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרכי

התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך

א"צ מאת הרב משה אהרן זוארץ

שליט"א

מאבירי המוסדות

מה המתכון הכתוב להיות מלינו?

שאלה זו מעסיקה אנשים רבים, אך להוסיף לחשבון הבנק עוד מומנטים ולהיות עשירים?

באוניברסיטה אמריקאית מפורסמת החליטו לבדוק זאת בצורה מדעית. למחקר הם בחרו 2502 עשירים 'מיליונרים' והצגו להם סטודנטים כדי שתענו את סדר יומם כדי לברר מה הפך אותם לעשירים.

המחקר יצא לדרך, כל סטודנט מיליונר 'שלו' ורשם כפרושות את סדר יומו ואת ממשו במשך כמה חודשים.

לבסוף הגישו הסטודנטים את רשימותיהם ונעשו ונכנסו לתמונה צוות המחקר - צוות חוקרים שיבנו לפענה מיליונר אחד מליוני מה הסוד שלו.

מרבית התגובות של המיליונרים היו דומים, אבל נתון אחד בלט מאוד בשינוי מההשאר. אצל 249 מיליונרים חיוסו זמן רב למלאמות במתחמים. לרעול תעשיית, למעט הדלת מרדע ולנהיגה משפטים מתחמים.

רק אחד מבין 250 המיליונרים לא ניהל מלחמה נגד אף אחד. לא היו לו אויבים והוא לא בעה למשפט שום מתחמה.

החליטו החוקרים לעמוד על שער הדבר. הם פנו אל האיש שהיה בעל רשת בתי מרקחת גדולה, וביקשו לראיין.

"מדוע אינך נלחם במתחמים ואין לך אויבים, כאשר הדבר הזה מאפיין את כל המיליונרים האחרים?" שאלוהו.

"אספר לכם סיפור", פתח ותשיב העשיר, בתחילת דרכי חיינו נאמנו לדרךנו של אבי המנהל שאמר תמיד 'קבע מטרות - והשג אותם בכל מחיר!'

הייתי איש נסקים ונחשק וחסר פשרות, אבל לפני כמה שנים ערכתי עם כמה מנהלים הישגת סדרת סטיר עומק שעודנו להכיר את התרבות במקומות שונים בעולם, כדי להתאים את מוצרינו לאוכלוסיות ממוצות.

אחת המדינות שבהם ביקרתי הייתה 'ישראל'. טיילנו בכל הארץ ונהנינו. בינם האחרון אמר לנו המדריך שהוא לוקח אותנו היום למקום המרתק ביותר בארץ, לטעמי.

אנחנו צפינו לטור באיזה אתר ארכאולוגי מרהיב או מקומות דומים אחרים, אבל במקום זה נשענו לשכנה שהיה הצפחה בירושלים, שהייתה לא הכי מרשימה בלשון המעטה.

המגיבול שער עצר לפני בנין גדול ורוחש פעילות [שוקק חיים] שעשרות צעירים נכנסים ויוצאים ממנו כל הזמן.

פתח המדריך ושא: "אמרו לי בבקשה מה אומר להיות גדולו של מוסד חינוכי המכיל 6,000 תלמידים?"

ערכנו חישובים מהירים של מה שצריך נדרש בענינו מוסד חינוכי. אולי הדאצות, חדר מחשב, ששתי גינות, מעונות הסטודנטים, חדר הסל החינוכי, משרדי ההנהלה וכו', הענונו דו"ח למסגרת שיש צורך בשטח של 150,000 האחרון קמלית תלמיד הישיבה, קבעת חומרי הלימוד והנהיגו התקציבים של כסף הישיבה."

"ומה אנשי צוות לדעתכם, אמורים לעבוד במוסד כזה?"

נשבותנו וענו בין 350 ל-400 אנשי צוות.

"ובכן", אמר לנו המדריך, "ברוכים הבאים לישיבת מיד". בישיבה חוו לומדים 6,000 תלמידים ושטחה הוא 3,000 מטר רבוע בלבד. זאת אומרת שלפי חשבון חזקוהו שווה יש לכל תלמיד חצי מטר רבוע בישיבה. את צוות הישיבה מאיישים 200 אנשי צוות בלבד, ויש לה מנהל אחד האחראי על הכל מקמלית תלמיד הישיבה, קבעת חומרי הלימוד והנהיגו התקציבים של כסף הישיבה."

היינו כולנו המומים. המדריך ערך לנו סיור בישיבה וראינו שאלומות הלימוד היו מלאים עד אפס מקום. הולמים היו ששוקים כל כך בלימוד עד כדי כך שאפילו לא הבחינו בנו. עברנו קומה אחר קומה, ובכל פנה אפשרית ושלא אפשרית - ישבו אנשים ולמדו. זה היה מחוץ מדרגים ומחשבים שחותרו אותנו ללא מילים. בכל סטירנו בעלים - לא ראנו מחוץ מדרג שבו.

בתום הסיור נקבעה לנו פגישה עם ראש הישיבה בכבודו ובעצמו.

"ברבים, אל תיחילו מוסדנו הנפלא", אמר לנו המדריך, "האיש סובל ממחלת פרקינסון ומעורר מחלות רבות".

נכנסנו לבית ראש הישיבה, בית פשוט המרווח ברחיטים בסיסים ביותר, ליד שולחן שבסלון ישב ראש הישיבה הרב נתן צבי פינקל וצ"ל. הוא דבר, אך בקושי, אבל קיבל אותנו במאור פנים.

אחד ממבירי אור אנוכי ושאל את הרב. "כבוד הרב, כולנו פה מנהלים חברות ומפעלים, ואנחנו מצליחים להבין איך מוסד כמו שלכם מתנהל, מה הסוד פה?"

ראש הישיבה חייך וחשבו: "ידידי חוקרים, יודעים אתם מה ההבדל בין אדם כיצד גם השני יכול להיות צדיק, לאף אחד בעיה".

כאן המשיך המליונר את סיפורו: "דבר ראש הישיבה נעצו בליבי כסכין, דברים אלו וזו ההפך הנגד מהם שלמדנו אבי המנהל שאמר תמיד: 'קבע מטרות - והשג אותם בכל מחיר', הבחתי שוו התענוגות של בהמה, מאוחר היום החליטתי שלא לעצור צעירי של אף אדם, והאמינו לי שלא הפסדתי סכך מאומה, סך הכל ויכתי להפוך בחוזה לבן אדם".

ועל פי דרכינו נאמר ונבאר לשון 'תלמי', 'בא חוקתי תלמי' - הברכה האמיתית הבוא את תלמי עם חוקי, אמור הרב, גם כשאתם עשים פעולות נשמות וחיים בעולם העליון את תשכחו את אשר ציוויתו ללכת בדרך שירה, או אי ביושאל אלו הברכות והטובות.

לכן על האדם לברוק בכל החלטת שמקבל, האם היא עוללה לפענו או להיך לאדם מסיס? ואם כן לחלוד מכך שאין רצון ה' בהצלחה. על ידי דרכיה ורמיסה על האחר, המשרה איננה מקדשת את האמצעים. (ראיתו מתוך ספרו של ראש הישיבה הרב אליהו מואל שליט"א).

משולחן המלך

בינתיים שמעו סוחרים אחרים על התיקים הללו שיש אצל היהודי, כולם רצו לקנות את התיקים הללו, וקנו ממנו את התיקים בהון עתק, כי היו צריכים את הסחורה הזאת. וחזק מזה, כל אלה שהזמינו אצלו תיקים, עוד פעם חזרו אליהם ואמרו לו שלעולם לא יעזבו אותו, וזימינו תיקים רק אצלו, בגלל הישרות שלו ובגלל שהוא נאמן. רואים מכאן, שכשאתם ישר ונאמן והולך בדרך השם, כולם אוהבים אותו. וכשהאדם הוא אמיתי ואין אצלו 'חוכמות', אז מהשמיים עוזרים לו שהדברים יסתדרו על הצד הטוב ביותר.

אצלי אין חוכמות...

ר' משה וולפסון מארה"ב עשה פעם עסקה גדולה עם איזה גוי אחד. הכינוי של הגוי הזה היה 'מייכל', כי הוא היה עשיר גדול.

המתווך של העסקה ניגש לר' משה וולפסון ואמר לו: 'אם אתה רוצה שהעסקה הזאת תצליח ותניב רווחים גדולים, אני מציע לך שבפגישה תוריד את הכיפה מהראש, כי הגוי הזה לא סובל יהודים. תעשה טובה, ותוריד את הכיפה שלך, וכך הוא לא יידע עליך כלום'.

ענה לו ר' משה וולפסון: "תשמע! אצלי אין חוכמות. אם אתה רוצה לעבוד איתי, אז בבקשה. אני יהודי גאה, אני הולך בדרך השם ולא מרמה אף אחד, אם הוא רוצה לעשות איתי עסקה, אז יעשה. לא רוצה, שילך הביתה..."

לבסוף נפגשו השניים, והכינו לגוי העשיר המכונה 'מייכל' כיסא מלכות. הגוי מזג מים ונתן ליהודי ואמר לו 'תברך - ברוך אתה...שהכל נהיה בדברך'. המשיך הגוי: 'אני לא יהודי, אך היהודים גידלו אותי בבית שלהם. הייתי רואה איך כל הזמן על כל דבר הם מברכים להשם, על כל דבר מודים לקדוש ברוך הוא, וכולם ביחד, כולם אוהבים אחד את השני. אני אוהב אותכם היהודים, ואני דווקא אתך רוצה לעשות את העסקה!'

רואים מכאן שצריך האדם לעשות את הדברים כמו שצריך, עם האמונה שלו ועם האמת שלו, והקדוש ברוך הוא שהוא עילת העילות וסיבת הסיבות מסדר את כל הדברים.

קח את הכסף חזרו המזוודות

באנטוורפן, כשהיה חג של הנוצרים וכולם היו שובתים ממלאכה, היהודים היו עושים 'יום שכולו תורה', והיו מתכנסים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ולומדים תורה.

יהודי אחד מחשובי הקהילה שמו היה ר' חיים קויפמן ע"ה. הוא היה יהודי בעל מידות מיוחדות. גוי אחד סיפר ליהודים שהוא בחיים לא ראה אדם שעשה מה שעשה ר' חיים קויפמן.

הגוי הזה עובד במשרד נסיעות שנים רבות, ויום אחד הגיע ר' חיים קויפמן למשרד והיה צריך לנסוע למקום רחוק. הוא לקח כרטיס והביא אותו הרבה מזוודות, וביקש לבטח את המזוודות.

מספר הגוי - 'בירנו ובדקנו מה יש לו במזוודות, ונקבנו מחיר שהוא צריך לשלם, והוא שילם מה שביקשנו. אחרי זמן מה, חזר אלינו ר' חיים קויפמן ואמר שנאבדו לו המזוודות, והיינו צריכים להחזיר לו סכום גדול של 25 אלף פרנק! שבזמנו היה זה סכום מאד גדול. הוא קיבל את הכסף במזומן.

לאחר מס' ימים הוא חזר אלינו למשרד, שם מעטפה על השולחן עם כל הכסף ואמר שקיבל את המזוודות בחזרה.

אני עובד כאן 30 שנה, ואף פעם לא ראיתי דבר כזה, איך שהאדם הזה חושב על הזולת ואכפת לו מהכסף של השני. מעשה זה עשה קידוש השם גדול בקרב הגויים באנטוורפן.

היהודי שהחזיר את הכסף לגוי

היה יהודי אחד מארה"ב ששמו 'אמיל', עשה עסקה עם גוי מוסלמי מצרפת. הוא סיפק לו תיקים מכל מיני סוגים, בשווי 185 אלף דולר.

בזמנם זה היה הרבה מאד כסף. סגרו ביניהם את העסקה. בסוף נודע לו שהמוסלמי הזה מת, והם לא עשו חוזה רשמי ביניהם, אלא המוסלמי שילם ליהודי את כל הסכום וסיכמו על העסקה בעל פה בלבד. אף אחד לא יכול לדעת על העסקה כלום, וכך הם עושים ביניהם עסקאות במשך שנים ועוקפים את רשויות המס.

התקשר היהודי לאשתו של הגוי ואמר לה שהוא יודע שבעלה מת, אך יש אצלו סכום כסף של 185 אלף דולר שנתן לו בעלה שרכש ממנו תיקים אך בטרם הספיק לקחת אותם, מת.

אמר היהודי לאשה 'אני מוכן להחזיר לכם את כל הכסף, כי אין לכם מה לעשות עם התיקים ואתם לא תתמחים בסוג המסחר הזה. בבקשה, בואו תיקחו את הכסף'.

התחילו המשפחה של הגוי לבכות ואמרו שהם לא מאמינים למה שהם שומעים. אף פעם הם לא שמעו שמישהו מחזיר כסף שאף אחד לא יודע עליו. היה קידוש השם גדול מהמעשה הזה.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
פפי הרה"ג דן נבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יסמיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודט ישראל 4, בתים 17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

חק הוא תורה שבע"פ ומשפט הוא תורה שבכתב

(ח"ג דף ק"ג ע"א) **אם בקחתי תלכו** ואת מצותי תשמרו, ומפרש (ויקרא כ"ו) **אם בקחתי, דא אתר דגזירין דאורייתא תליין ביהוה אתר** זה המקום שגזרות וחוקי התורה תלויים במקום ההוא, והיינו המלכות הנקראת חוקה, כי כל דינן ומאני קרבא דמלכא אתפקדן בידהא, **כמה דאת אמר** (ויקרא יח) **את חקותי תשמדו. חוק הוא דאקרי חקי, וגזירין דאורייתא, בה אתפלילן** כמו שנאמר את חקותי תשמדו, חוק היא המלכות הנקראת חוקה, כי בה ענין השמירה, וגזרות התורה בה נכללו. (ויקרא כה) **ואת משפטי תשמדו** כתוב בפרשת בהר סיני ואת משפטי תשמדו ועשיתם אותם, ומביאו כאן ללמד כי מה שכתוב כאן "ואת מצותי תשמדו" היינו כאילו היה כתוב "ואת משפטי תשמדו", כעין שכתוב בפרשת בהר. כי **משפטי, דא הוא אתר אחרא עלאה, דההיא חקה אחידת ביה** משפט זה הוא במקום אחר עליון, דהיינו ב"א שהוא למעלה מן המלכות, שזו החוקה שהיא המלכות אחוזה בו, ומתחברין **דא ברא דעילאי ותתאי** יסודן שהם מתחברים ומתייחדים זה בזה, לכן שייך לשון שמירה גם במשפט שהוא ז"א, כי מה שיש בזה יש בזה, שהעליונים דהיינו פרצופי האצילות והתחתונים שהם עולמות כ"ע. **וכל פקודי אורייתא, וכל גזרי אורייתא, וכל קדושי אורייתא, בהני אחידן** וכל תרי"ג מצוות התורה, וכל הגזרות והסיגים שבתורה שבעל פה, וכל מה שצריך האדם לקדש עצמו במדות לו כמצוות התורה, כולם נאחזים ב"א ובמלכות. **בגין דהאי תורה שבכתב, ודאי תורה שבעל פה** לפי שז"א הוא סוד התורה שבכתב, והמלכות היא סוד התורה שבעל פה, ושניהם כוללים את הכל.

מי שעובר על דברי תורה כאילו פוגם בשם הקדוש

ועל דא ועל כן מה שכתוב אם בקחתי דהיינו, **כל אינון גזירין ודינן ועונשין ופקודין, דאינון ביהוה אתר דאקרי תורה שבעל פה, חקה כל הגזרות והדינים והעונשים והמצוות, המושרשים במקום הנקרא תושבע"פ חקה**, והיינו במלכות. **ואת משפטי תשמדו** היינו, **בהוה אתר דאקרי תורה שבכתב המושרשים במקום ההוא הנקרא תורה שבכתב שהוא ז"א, כמה דאת אמר** (תהלים פא) **משפט לאלהי יעקב** כמו שנאמר משפט לאלהי יעקב שהוא ז"א הנקרא אלהי יעקב. **ודא אחיד ברא ודא ברא, וכלא חד** זה אחוז בזה וזה בזה, דהיינו ז"ן אחוזים וכוללים זה בזה, והכל הוא אחדות אחת. **ודא הוא כללא דשמא קדישא** וזהו הכלל של השם הקדוש, כי ז"א הוא יה"ו דשם

על מה בכה ר' שמעון בר יוחאי

(דף ק"ג ע"ב) **ונתתי גשמיכם בעתם וגו'** ונתנה הארץ יכולה ועין השדה יתן פריה, דהיינו. (ויקרא ט) **כל חד וחד, יתן חילא דיליה עליכו** כל אחד ואחד יתן את כוחו והשפעתו עליכם. **מאן אינון** ומי הם המשפיעים, ואמר. **ההוא תקונוא דעבודתו דההוא שמא קדישא** אותו התיקון שעשיתם, שהוא השם הקדוש, דהיינו לפי שייחדם את ז"ן, לכן הם ישפיעו לכם מהשפע שיצא מיוחדם. **בגונוא דא כתיב** כעין זה כתוב, (בראשית יח) **ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט**. ושואל **וכי כיון דכתיב ושמרו דרך יהוה, אמאי לעשות צדקה ומשפט** הרי הכל בכלל, ומדוע כתב גם לעשות צדקה ומשפט מה בא להוסיף בזה. **אלא מאן דנטיר אורחוי דאורייתא, כביכול הוא עושה צדקה ומשפט** והשיב, אלא מי ששומר את דרכי התורה, נחשב לו כאילו הוא עושה ומתקן ומייחד את הצדקה ומשפט. ושואל **ומאי צדקה ומשפט** מי הם, ומשיב **דא קדשא בריה** הוא דהיינו שם הוי"ה שהם ז"ן. **בכה רבי שמעון ואמר, ווי לון לבני נשא, דלא ידעין ולא משגיחין ביקרא דמאריהון** בכה רבי שמעון ואמר, אוי להם לבני אדם, שאינם יודעים, ואפילו היודעים אינם משגיחים בכבוד קונם, **מאן עביר שמא קדישא בכל יומא** כי מי הוא העושה והמתקן את שם הקדוש בכל יום, **הוי אימא מאן דיהיב צדקה למסכני** הוי אומר, מי שנותן צדקה לעניים, שע"ז זה הוא מתקן את המלכות שהיא סוד ה' אחרונה של שם הוי"ה, ובוה משלים את אותיות יה"ו של השם להוי"ה שלימה.

ונתתי משכני - לשון משכון שנתן לנו הקב"ה להודיענו שינאלנו בקרוב

(דף ק"ד ע"א) **ונתתי משכני בתוכם וגו'** ומפרש מה שכתוב. (ויקרא כ"ו) **ונתתי משכני** היינו, **דא שכנינתא** זו היא השכינה ששרתה בישראל. ועוד מפרש מה שכתוב **משכני** היינו. **משכונא דילי**. דהיא אתמשכנא בחובייהו דישאל המשכון שלי, שהשכינה נמשכנה בענותיהם של ישראל והלכה עמהם בגלות, כמו שכתוב ובפשעכם שולחה אכם. ועוד מפרש מה שכתוב **ונתתי משכני, משכוני ודאי** בבחינה אחרת דהיינו המשכון שלי ודאי, שהוא המשכון שנתן לנו הקב"ה להודיע לנו שעתיד לגאול אותנו בקרוב. **מתל לבר נש דתוה דחימא לאתרא, אמר ליה ודאי ברחימותא עלאה דאית לי גבך, בעינא דליירא עמך** משל לאדם שהיה אורב לאיש אחד שנעשה חברו, אמר לו לחברו, ודאי מחמת אהבה הגדולה שיש לי אליך, אני רוצה לדור עמך. **אמר הין אנדע דתיידור גבאי** אמר לו חברו, איך אדע שתדור עמי דירת קבע ולא תעזבני מאיזו סיבה שתהיה, **נטל כל כסופא דביתיה, ואייתי לגביה הלך** והביא את כל חמדת ביתו והביאם אצלו, **אמר הא משכונא לגבך, דלא אתפרש מנך לעלמין** אמר לחברו, הרי המשכון שלי אצלך שלא אפרד ממך לעולם.

זוהר על הפרשה

בשמה קדישא, ולא אתאחדן ביה, לא ביהאי
עלמא, ולא בעלמא דאתי ואי למי שלא עסק בתורה
כי אין לו חלק בשמו הקדוש של הקב"ה והוא לא אחז בו לא
בעולם הזה ולא בעולם הבא. מאן דזכי ביהאי עלמא, זכי
בעלמא דאתי כי רק מי שזכה ללמוד תורה בעולם הזה
הוא זוכה אליה בעולם הבא ומי שלא עסק בתורה בעולם הזה
לא ילמדוהו שם את מה שהחסיד כאן (רמ"ק). דהכי תנינן,
(שיר השירים ז) דובכ שפתי ישינים, אף על גב דאינון
בהווא עלמא, שפותיהו מרחשן תמן אודייתא
כי כך למדנו על מש"כ דובכ שפתי ישינים שפירשו שאפילו
שהצדיקים ישינים בקבר ונשמותיהם באותו העולם העליון בכל
זאת שפותיהם מרחשות שם בתורה שהם עסקו בה בעולם הזה.

עד חג השבועות מקריבים מנחת שעורים
ובחג השבועות מנחת חטים

תא חזי, עד השתא אקריבו ישראל תבואת הארץ,
תבואת הארץ ודאי ואומר רשב"י בא וראה שעד חג
השבועות הקריבו ישראל את תבואת הארץ שהוא העומר והיא
ודאי נקראת תבואת הארץ כי היא רוממת על תיקון המלכות
הנקראת ארץ. ואתעסקו ביה, ואתקשרו בהווא
קשורא ועם ישראל התעסקו בעומר בקצירתו והכנתו וע"כ
הם נקשרו בקשר של המלכות כי מה שניפא את העומר ב"ג
נפות הוא רומא אל תיקון המלכות מכל הקלי' (רמ"ק). ואף על
גב דדינא אשתכח, דינא בשלמא אשתכח ביה
(ס"א דעלמא אתנהיג ביה) ואפילו שבמלכות נמצא דין בכל זאת
ישראל נקשרו בה כי דין המלכות הוא דין רפה והוא דין שנמצא
יחד עם השלום והוא דין יפה הראוי להנהיג העולם (רמ"ק).
ואקריבו שעורים והטעם שמקריבים שעורים הרומזים
לדינים ולא חטים הרומזים לרחמים, בגין דאיהו קדמא
מכל שאר תבואה, ומן קדמא מתקרבא, ולא
מהווא דמתאחר משום שהשעורים קודמים להבשיל
מכל שאר תבואות וראוי להקריב מהראשון ולא מדבר אחר
שהוא מאחר להבשיל. דהא אחידו קדמא, דישאל
אתאחרו ביה בקודשא בריך הוא, חקא הוא כי
האחידה הראשונה שנאחזו ישראל בקב"ה הוא היה במלכות
שבה מושרשים השעורים שהם כח הדינים שבמלכות ובגלל
שישראל היו אחוים בתחילה רק במלכות או לכן הקריבו את
העומר מהשעורים. אמר קדשא בריך הוא, אנא יהיבית
לכו מן במדברא, מהווא אתר דאקרי שמים ואמר
הקב"ה לישראל שאני נתתי לכם מן במדבר מהמקום של הו"א
הנקרא שמים, דקתיב כמש"כ בפסוק, (שמות טז) הנני
ממטיר לכם לחם מן השמים, ואתון מקריבין קמאי
שעורים ואתם מקריבים קרבן לפני מהשעורים שהוא כנגד
המלכות בכדי לעורר את המלכות אל הייחוד, דהיינו שהוא
בחינת המין שישראל מעלים למלכות לצורך התעוררות
הייחוד, וההתעוררות הוא עד הו"א חזר ששם בחינת החטים
כי חטה בגימטריא כ"ב כנגד כ"ב אותיות התורה ולכן בשבועות
מקריבים מנחת חטים (רמ"ק).

לכר נש דרחים אתתא, והוות דיקרא בשוקא
דבורסקי משל לאדם שאהב אשה, והותה דרה בשוק של
בורסקי, שהוא המקום של מעבדי עורות של בהמות שריחם
רע, אי לא הוות היא תמן, לא עייל בה לעלמין
אם היא לא היתה שם, לא היה נכנס שם לעולם. כיון דהיא
תמן, דמי בעיניו בשוקא דרובכלי, דכל ריחין
דעלמין טבין אשתכחו תמן אבל כיון שהיא שם, דומה
בעיניו השוק של בורסקי כשוק של מוכרי בשמים, שכל ריחות
הטובים שבעולם נמצאים שם.

אוף חקא אף כאן כתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ
איביהם, דאיהו שוקא דבורסקי שהוא מקום הקליפות
והטומאה, שהוא מאוס בעיני כשוק של בורסקי שריחו רע, ועם
כל זה, לא מאסתים ולא געלתים. ואמאי ומפרש למה
לא מאסתים, ואמר. לכלתם. בגין כלתם דאנא דחיימא
לה, בשביל הכלה שלהם שהיא השכינה, שאני אורב אותה,
דאיהו דחיימא דנפשאי, דשריא תמן שהיא אהובת
נפשי הנמצאת שם עמדם, ודמי עלי ככל ריחין טבין
דעלמא. בגין תהיא כלל דבגווייהו לך, דומה עלי
ארץ האויב ככל ריחות הטובים שבעולם, בשביל אותה הכלה
הנמצאת ביניהם. אמר רבי יוסי לרבי חייא, אלז לא
אתינא חקא, אלא למשמע מלה דא, דיי אם לא
הייתי בא לכאן אלא לשמוע דבר זה היה די לי.

אשריו מי שעוסק בתורה ואוי למי שלא
עוסק בה

(דף צו ע"א) ובייום הפכודים בהקריבכם מנחה
חדשה ליהוה בשבעתיכם מקרא קדש יהיה לכם
וגו'. (במדבר כח) רבי שמעון פתח לבאר את הפסוק
והקריב לבאר את מש"כ, (דברי הימים א טז) אז ירננו
עצי היער מלפני יהוה כי בא לשפוט את הארץ.
זכאה חולקיהון דאינון דמשתדלי באודייתא
יממא וזילי, דידעין ארחי דקדשא בריך הוא,
ואתאחדן בשמיה (כל יומא). ואמר רשב"י, אשרי חלקם
של אלו הצדיקים העוסקים בתורה יומם ולילה שהם יודעים
את דרכי הקב"ה ועי"כ הם אחוים בשמו יתברך כי התורה
כולה היא שמו של הקב"ה ווי לאינון דלא משתדלי
באודייתא, דהא לית לון חולקא

מן גלותא ברחמי

גם כשישראל בגלות המשכון בידם ולא
עזבו אותו לעולם

כך קדשא בריך הוא, בעא לדיירא בהו בישראל
כך רצה הקב"ה לדור עם ישראל בחסדו הגדול מבלי שזכו לכך,
מה עבד, נטל כסופא דיליה, ונחית להו לישראל
פירוש, מה עשה הקב"ה, לקח את החמדה שלו שהיא השכינה
והוריד אותה לישראל והשרה אותה עליהם. אמר לון,
ישראל, הא משכונא דילי גבייכו, בגין דלא
אתפרש מנייכו לעלמין אמר להם הקב"ה לישראל,
הרי המשכון שלי אצלכם, וכך תהיו בטוחים שלא אפחד מכם
לעולם. ואף על גב דקודשא בריך הוא אתחיק
מינו, משכונא שביק בידן ואף על פי שבגלות התרחק
הקב"ה מאתנו, משכון שהיא השכינה השאיר בידנו, ואנן
נטרין תהווא כסופא דיליה ואנו שומרים את החמדה
שלו, כלומר אנו מתחזקים להחזיק כח השכינה שתהא מוכנת
לקבל שפע מו"א, שזוהו החשק שלו, מאן דיבצי משכוניה,
ייתי לדיירא גבן כדי שמי שיבקש את המשכון שלו, דהיינו
הקב"ה, כשיבקש את השכינה יבא לדור ולשכון אצלנו בגין
כך ונתתי משכני בתוכם, משכונא אתן בידייכו,
בגין דאדור עמכון בשביל זה כתוב ונתתי משכני בתוכם
דהיינו משכון אתן בידכם, כדי שאדור עמכם. ואף על גב
דישראל השתא בגלותא, משכונא דקודשא בריך
הוא, הוא גבייהו, ולא שבקו ליה לעלמין ואף על פי
שישראל הם עתה בגלות, המשכון של הקב"ה הוא בידם, ולא
עזבו אותו לעולם.

לכלתם - לשון כלל שמאהבת הכלה -
השכינה לא מאס ה' בישראל

(דף קטו ע"ב) אמר רבי חייא לרבי יוסי, אנא שמענא
מלה חדתא. דאמר רבי אלעזר אני שמעתי דבר חדש
שאמר רבי אלעזר, על מה שכתוב לא מאסתים ולא
געלתים לכלתם, לא הכיתים ולא חרגתים לכלותם
מיכעי לית כך היה צריך לומר. אלא לא מאסתים ולא
געלתים פירושו כי, מאן דסאני לאתרא מאיס הוא
לקבליה, וגעלא הוא בגיעולא קמיה מי ששונא
לאחר מאוס הוא כנגדו ומגעול הוא בגיעול לפניו. אבל חקא
אבל כאן בבני ישראל, לא מאסתים ולא געלתים. מאי
טעמא מהו הטעם. בגין דחביבותא דנפשאי בינייהו.
ובגינה כללו חביבין גבאי לפי שאהובת נפשי שהיא
השכינה נמצאת ביניהם, ובשבילה כל ישראל הם חביבים
אצלו, דהא הוא דקתיב זה שכתוב לכלתם. לכלתם
כתיב, חסר וי"ו הנה לכלתם כתיב חסר וי"ו שרוממות על
השכינה הנקראת כלל, ומלת לכלתם פירושה, בשביל הכלה
שלהם. בגינה בשבילה לא מאסתים ולא געלתים, בגין
דאיהו דחיימא דנפשאי, דחיימא דילי גבאה לפי
שהיא אהובת נפשי, ודרי האהובה שלי אצלם.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **"שרפי קודש"**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

ומתעלה.

וכן, כתוב 'יחי למך שנים עשרה שנה ומאת שנה, וילד כן'. למה לא כתוב 'ילד את נח', כמו שכתוב אצל אחרים? אומרים רבותינו 'בעלי התוספות', 'מתושלח הצדיק נזק לו עצה, שלא ימהר לקרוא לו שם, כי אנשי אותו הדור היו מכשפים, ואם היו יודעים את השם שלו, היו עושים לו כישופים'.

מכאן למדנו, שאם אדם רוצה להצליח, שלא יתבלט ולא יבקש להתפרסם. בנוסף, האדם המתפרסם מעורר על עצמו קנאה וקטרגים, ולשם מה הוא צריך את כל זה??

ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, תמיד היה מקפיד לברוח מן הפרסומות. לפעמים הוא היה רואה אנשים שהולכים בבוקר למקווה כאשר המגבת על כתפם, ואפילו על זה היה אומר הרב שהיות וטבילת המקווה היא תוספת מצווה שאדם עושה אינו צריך לפרסם את מעשיו. האם צריך לפרסם לכל העולם שהוא הולך למקווה??

ימי הבין הזמנים בפורת יוסף

סיפר מורנו הרב שליט"א, שכשיכתב "פורת יוסף" לא היה להם חופש, אלא רק בחג הפסח ובחג הסוכות. החופשה של סוכות החלה, החל מראש השנה, לפי שראש הישיבה סבר ש"בעשרת ימי תשובה כולם הולכים ללמוד, ואין חשש שהבחורים יתבטלו - ובכך יחשב להם עוד כמה ימי פטרה". ואכן, בהשראת ימי הדק כולם היו יושבים ולומדים בריכוז רב, ועסוקים בתשובה ומעשים טובים שהם כותרים בפני הפורענות. בשנים מאוחרות יותר, התחיל ראש הישיבה חושש

רבי יהודה צדקה זצוק"ל

גדלותו בתורה וענוה

גדול ונשגב היה רבינו יהודה צדקה זלה"ה. ענק היה הן בחריפות הן בבקאות. משחר ימיו ניהן בתפיסה מהירה כעץ הזקן, והיו נהירין לו כל חרדי התורה, כאילו הם פרושים לפניו על כף-ידו. ענינו כיונים על

אפיקי ש"ס ומפרשים, וידיו רב לו בפלפל ובסברא, אלא שמרוב ענוה וצניעות היה מחזיק את חידושי ו ה א ר ו ת י ו כ מ ו ס י מ ב ל י ב ו , שלא יבוא ח"ו לידי שמץ יוהרה והתנשאות, כדבר שכתוב:

"כליבי צפנתי אמרתך - למען לא אחטא לך". ואמנם, נתקיימו בו דברי חז"ל (מועד קטן ט"ז ע"ב) "כל העוסק בתורה

מכפנים, תורתו מכרזת עליו מבחור", ולפעמים שלא בטובתו נודע לאנשים שסבכוהו מעט מגדולתו. וכבר העיד בו רבו הגדול, הגר"ע עטייה זלה"ה, אשר בעצם ענוותנותו הוא מאפיל ומסתיר כמה גדול ורב חילו באוריינתו, שכן שביליו במים רבים אך עקבותיו לא נודעו.

בורח מן הפרסום

ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, היה אומר, ראו עד כמה גדולה הצניעות ומזיקה הפרסומות. אפילו בנרות חנוכה, שיש מצווה לעשות 'פרסומי ניסא', בכל זאת מניחים את החנוכיה בצד שמאל של הכניסה ומחוץ לבית. מה הסיבה לכך? בגלל הפרסום. צריך לדעת, שתמיד פרסום זה בשמאל ובחורין, כי זה לא טוב. מי שצנוע, רק זוכה

שמה יהיה קצת רפיון אצל הבחורים, ולכן ביטל את חופשת עשרת ימי תשובה. במהלך השנה אם היה לאי מי מהתלמידים צורך לצאת ולהתאווור, ראש הישיבה היה משלם כסף לפי הצורך ושולח אותו לנפוש כדי צרכו. פעם בט"ו באב ראש הישיבה לקח את התלמידים לנפוש מעט, ותוך כדי הטויל שאל ראש הישיבה זצ"ל את מורנו הרב שליט"א

אם ירצה ללכת איתו לים. ענה לו מורנו הרב, שהוא אף פעם לא היה בים. ראש הישיבה שאל אותו, "איך יתכן הדבר שלא היית עד כה בים?" וענה מורנו הרב, שלא היה נוח ליה לאביו, רבינו שלום זצוק"ל. בהליכה לים או לבריכה, ולכן אף פעם לא הלכו. וכל זה, כדי לעשות נחת רוח לאביו זצוק"ל. וכאשר כל החברים של רבינו היו הולכים לים, הוא לא היה הולך וממלא רצון אביו.

ומדוע לא רצה אביו בכך? כיון שאם יש את ים התורה וים התלמוד, מה העניין והצורך בים?..

פעם אחרת, בט"ו באב, אמר ראש הישיבה למורנו הרב שליט"א, שילכו יחד לעיר החדשה עמנואל, שנבנתה באותם ימים. מורנו הרב שם לב שראש

רבני פורת יוסף

"וזאת למה?" שאל הרבי.

"לא יודע למה...". השיב הילד.

"לך תשאל, ואז תבוא ואזן לך ברכה". אמר לו הרבי.

הלך הילד לכיתו של ה"כף החיים" שנהג לקום 'בחצות', ודפק על דלתו. שאל אותו ה"כף החיים", "מה רוצה כבודו?"

"כבוד הרב, למה יש עשרים וארבעה פרקים במסכת שבת?" שאלו יהודה הקטן.

"כנגד כ"ד קישוטי כלה", השיב לו ה"כף החיים". הודה לו הרב יהודה, ומיד חזר לבית האכסנייה של האדמו"ר מגור.

"כבר הבאת תשובה? כל כך מהר?" התפלא הרבי.

"כן. כ"ד פרקי משניות שבת הן כנגד כ"ד קישוטי כלה". הרצה הרב יהודה את תשובתו.

"בוא, ואזן לך מתנה", אמר האדמו"ר. הוא ברכו בחום, הניח מטבע בידו, ואמר לו, "זה יהיה לך לברכה ממני, ואתה תצליח".

סיפר ראש הישיבה, שבאותו הלילה לא הצליח לישון מרוב התרגשות, ובבוקר, כשהלך לשישיה ('פורת יוסף') ללמוד, התנמנם בשיעור.

"איפה היית אתמול? למה לא ישנת?" שאלו המלמד, רבי עזרא עדס זצ"ל.

"הייתי אצל הרבי מגור", הוא ענה.

"ומה הביא לך?" שאל הרב עדס.

"מטבע", הוא ענה.

"הוא מוחרם", אמר רבי עזרא. הוא לקח ממנו את המטבע, ולא החזירה לו.

"תלמד כלילה לישון, בכדי שתוכל ללמוד ביום", הוא אמר לו.

שרפי קודש

הישיבה צועד לכיוון תחנת האוטובוס אך התחבט בעצמו מה הדרך שאלך בה, מאחר והוא לא עלה על אוטובוסים מעודו, כיון שקיבל הנהגה זו מרבי מאיר אבוחצירא זי"ע, מן השמיים סייעו בידו ופנה לרבי יהודה צדקה ואמר "כבודו, יש לי כאן חבר עם מזונית. אלך לבקש ממנו, וייקח אותנו". וכן ניגש לבעל מזונית אחד וביקש ממנו שיאמר שהוא חבר שלו, ויהיה איתם כל היום, ובסוף היום יקח לו את התמורה לעבודתו. וכך היה.

אבק שלא נותן לישון

סיפר מורנו הרב שליט"א על ראש הישיבה, הרב

עם יבלחט"א רבינו בניהו שליט"א בישיבת נהר שלום

מטבע הברכה שקיבל בקטנותו

הרב יהודה צדקה זצ"ל סיפר, שכשהגיע האדמו"ר מגור לביקור בארץ בשנת תרפ"א, הוא היה ילד בגיל תשע. כמו רבים מבני ירושלים, הוא הלך לאדמו"ר מגור להתברך, ועמד בתור עד חצות לילה.

כשנכנס, אמר לו האדמו"ר מגור, "אתה רוצה ברכה? אין ברכות חנם. תגיד לי, כמה פרקים יש במשניות מסכת שבת?"

"עשרים וארבעה פרקים", ענה יהודה הקטן.

יהודה צדקה זצ"ל, שסיפר להם, שיום אחד, כשהלך לישון, נזכר שאותו יום הוא שוחח עם מישור, וחשב שאולי היה בדבריו 'אבק לשון הרע' על איזה יהודי. הרב סיפר, שלמרות שכבר היה במיטה, הוא לא הצליח להירדם בלי לחזור בתשובה על כך. הוא לבש חזרה את בגדיו, יצא לטלפון הציבורי ברחוב, לפי שבאותה תקופה לא הכניס ראש הישיבה את מכשיר הטלפון לביתו. והתקשר לאותו אחד לבקש ממנו מחילה. רק לאחר שעשה תשובה ווידוי, חזר הביתה. כי איך יוכל לישון כשהחטא הזה בידו?..

מן מהשמים – יום יום

פעם, סיפר ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, שלא היה לו בכית שום דבר לשבת. ואמר לאשתו, "מה יש להיום?"

"יש לי קצת אורז, אבל השארתי אותו לילדים ליום ראשון", ענתה הרבנית.

"נבטח בשם ה', ונכון התבשיל לכבוד שבת כמאמר חז"ל ברוך ה' יום יום" אמר הרב.

"ומה נעשה ביום ראשון?" היא שאלה.

"ישלח ה' עזרו ממעל בזכות כבוד השבת".

בישלה הרבנית את האורז לכבוד שבת, וביום ראשון בבוקר בא יהודי אחד מבגד אל הרב ואמר לו, "שלחו אותי חבילה בשבילך".

בתוך השק היו כל מעדני עולם: חיטה, אורז, שעועית וכו'. ששלח אביו של ראש הישיבה שהיה סוחר בעיר בגד שבעירק, ומיד תקופה היה שולח לו

רבני נהר שלום בתפילה על ציונו סיון תשפ"ה

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

סימן שכב – הלכות גולד

זיעה מעברא ליה.

האם מותר להוליד ריח בשערות הראש והזקן?

ביב"א (ח"ו סי' לו) העלה להקל, להוליד ריח גם בשער ראשו וזקנו, אמנם דעת הב"ח (שנה ב תצוה אות יא), לאסור הולדת ריח בשער, ומסתבר להחמיר כמותו, משום שבשער הריח מתקיים יותר מאשר בגוף האדם.

ולפי"ז יש לאסור לרחוץ ראשו בשבת עם שמפו, כיון שהוא מוליד ריח בשערותיו. ומ"מ אם אין לו ענין בריח, וגם הוא שוטף את גופו באופן שלא ישאר אלא מעט ריח, מותר, כיון שהסבון לא נועד לשם ריח, אלא לנקיון בעלמא.

האם מותר לשים בושם על הגוף כשגורם שיוולד ריח בבגדים?

לכאורה יש לאסור שהרי הוא מוליד ריח בבגדים, ועוד שניחא לאדם בכך שיישאר הריח, ונחלקו בכך האחרונים, דעת החזו"ע (ח"ו עמ' צ"ב) שמותר כיון שאין כוונתו להוליד ריח בבגדים, והוא פסיק רישיה בדרבנן דלא אכפת ליה, וכן דעת הגר"נ קרליץ (עם מקדשי שביעי ח"ב פ"ג סי"ט), ולדעתו מותר אע"פ שמתכוון לריח, אמנם דעת הגר"ח קנייבסקי (שם הע' סו) שאם הוא מתכוון שיהיה לו ריח יש לאסור בזה, אבל אם הוא לא מתכוון יש להתיר, אמנם יש הרבה מהאחרונים שאוסרים בזה, ולכן לכתחילה לא ראוי לעשות כן, אבל אם הוא לא מתכוון שיהיה ריח בבגד, ויש לו צער גדול אם ימנע מכך יש מקום להקל, כיון שאינו מתכוון לזה (משנ"ב סי' תרנח ס"ק ז ושעה"צ אות ז-ח), ובפרט שיש מקום לצרף את דעת הפוסקים שכתבו בדעת הר"ף הרמב"ם והרא"ש שאין דין מוליד ריח כלל (הראשון לציון מסכת ביצה כב. עמ' עח).

האם מותר לנגב את ידיו כשידיהם מבושמות?

לכאורה נראה לומר שמותר [אע"פ שמעביר ריח למגבת], משום שהוא פסיק רישיה דלא ניחא ליה בדרבנן, ודעת היב"א (ח"ט סי' לה ד"ה ב' והשבת) להתיר בזה, וגם לחולקים שאוסרים פסיק רישיה דלא ניחא ליה בדרבנן, וידו כאן שמותר, משום שיש אחרונים שמתירים להוליד ריח ממש, ובצרוף שהוא לא מתכוון יש להקל.

האם מותר להוליד ריח בבגדים?

הבי" (סי' תקיא סע' ד) הביא דברי הגמ' בביצה (כג.) שאסור להניח כוס עם שיירי בושם על הבגד, משום מוליד ריח, וכתב המ"מ (יו"ט פ"ד ה"ו), שזו כוונת הרמב"ם במש"כ שאסור לגמר את הכלים.

אמנם האור החיים הקדוש בספרו ראשון לציון (מסכת ביצה כב. עמ' עח) דייק ממה שהרמב"ם והרי"ף השמיטו את ההלכה שאסור להניח כוס מבושם על הבגד, משמע שאין להם איסור של מוליד ריח.

ולכאורה נראה להכריע, שכיון שהבי"א הביא דין זה בפשטות [אע"פ שלא כתבו בשו"ע] ולא הביא חולק או סברא הפוכה, נראה שדעתו להחמיר בדין זה, וכן פסק הרמ"א (סי' תרנח סע' ב) שאסור להוליד ריח.

וכתב בחזו"ע (שבת ח"ו עמ' צב-צד), שכיון שיש אחרונים שמקילים, אפשר לצרף עוד סברא ולהקל, כגון להוליד ריח על בשר אדם שיש אחרונים שמקילים, לכן בצירוף יש להקל [אבל על בגד ודאי שאסור].

וכתב בפסקי תשובות (סי' שכב אות ז הערה 70), שאם מתני ספרי עם ריח טוב בחלל החדר, אע"פ שיכול הריח להיקלט בבגדים, אין אפילו סרך של איסור בדבר, כיון שאין מתני עליהם ממש, והרי זה איסור דרבנן בגרמא שאין כוונתו לכך.

האם מותר להוליד ריח בבשר האדם?

בחזו"ע (שבת ח"ו עמ' צ"ו) כתב, שמותר לרחוץ ידיו ופניו במי בושם, ואין לחשוש משום שהוא מוליד ריח טוב בבשרו, אמנם דעת הב"ח (שנה ב תצוה סע' יא) לאסור הולדת ריח בבשר האדם, ובאור"צ (ח"ב פל"ה אות ח) חילק, שאם הוא במקומות המכוסים, אסור משום שהריח מתקיים, ואם הוא במקומות המגולים, מותר משום שהריח כלה. ודעת הגרש"א (שש"כ פ"ד הע' צב) שמותר להשים בושם בין על גופו ובין על שערו, משום שהוא לא מתקיים, כיון שהזיעה מעבירה את הבושם.

ולכאורה נראה יותר שבגופו גם במקומות המכוסים מותר, ואין איסור של מוליד ריח, משום שגם שם הריח לא מתקיים, כמו שמבאר בגמ' בברכות (מג): דבגופא,

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הרץ
בענייני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

שאלה: איציק השתתף במכרז על רכב יוקרתי וזכה במכרז, לאחר שלקח את הרכב ובירר אצל מומחים התברר לו שהמחיר שהציע אינו שווה את הרכב ועל כן טוען איציק לביטול המקח הואיל ונתאנה, לעומתו טוענים בעלי המכרז כי הוא זה שהציע את המחיר ולא הם שהונו אותו על כן לא יוכל לבטל את המקח, עלו ובאו שני הצדדים לבית הדין לכרז הדבר.

תשובה: אם איציק לא שילם עדין את הכסף ומעוניין לחזור בו, יכול, ואין הם יכולים לחייבו לקיים את המקח, אך אם כבר שילם עבור הרכב אין הוא יכול לחזור בו.

הנימוק: בנתיבות המשפט (סימן קט ביאורים סק"ה) משמע דבכח"ג אין אונאה, כיון שהלוקח מוסיף במחיר מדעתו. וע"ע שו"ת שואל ומשיב (מהר"ד ח"ג סימן קלז) שכתב שאין במכירה פומבית או דבר הנמכר בהכרזה אונאה משום שסבר וקיבל. והמדרש"ם במשפט שלום (סימן רכו סעיף טו) הביא שכספר יהושע משמע דס"ל שיש דין אונאה, ופלפל בראיות ולא הכריע ע"ש.

אמנם בשו"ת תשוורת ש"י (ח"א סימן תנו) הוכיח מתשובת הרא"ש (כלל יג סימן כ) שגם במכירה פומבית יש אונאה, שהרי נשאל הרא"ש גבי חכירות המס הנמכרת [על ידי מושל העיר] בהכרזה מי יהיה גובה המס מאותם הנכנסים לעיר, וטענו החוכרים שנתאנו כמקח, והשיב להם הרא"ש שאין כאן אונאה הואיל וחכירות המס היא לפי המחל כי לעולם אין ידוע כמה יעשה באותו שנה ע"ש ולא כתב להם שאין אונאה בשביל שנמכר בהכרזה ע"ש.

ולמעשה הפתחי חושן (פ"י הלכה טו) כתב שיש אומרים שאין אונאה במכירה פומבית ע"ש. ועל כן נראה דכל כח"ג יכול המוחזק יכול לטעון קים לי. ואם הכסף עדין בידו של המתאנה יכול לבטל את המקח ואם כבר שילם הדין בעלי המכרז כבר מוחזקים ואינו יכול לחזור בו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

מעלת העמלים בתורה

כתב רש"י (ויקרא פרק כו). אם בחוקתי תלכו - יכול זה קיום המצוות, כשהוא אומר ואת מצוותי תשמרו, הרי קיום המצוות אמור, הא מה אני מקיים אם בחוקתי תלכו, שתהיו עמלים בתורה: ואת מצוותי תשמרו - הווי עמלים בתורה על מנת לשמור ולקיים, כמו שנאמר (דברים ה א) ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם: ובהמשך שם, ואם לא תשמעו לי - להיות עמלים בתורה, לדעת מדרש חכמים. יכול לקיום המצוות, כשהוא אומר ולא תעשו וגו', הרי קיום מצוות אמור, הא מה אני מקיים ואם לא תשמעו לי, להיות עמלים בתורה וכו'.

ועל כן לא לחינם מצינו בזה הקדוש (ח"ג פב): בשם הרע"א מהימנא משה רבינו ע"ה, שאדם אשר עמל בסוגיא להבין את שורש הסוגיא, ומוציא בעצמו את ההלכה לאורה, הרי הוא כבן ולא כעבד, כשמש ולא כירח וכוכבים, והרי הוא מקבל את התורה מאת הקב"ה בסני, משא"כ מי שלומד מאדם אחר שעמל על הסוגיא, ומקבל ממנו, ולא מתוך יגיעה שלו, הרי הוא (בהשוואה ובערכין להנ"ל) כעבד ולא כבן, כירח וכוכבים ולא כשמש, ואינו מקבל מאת המלך עצמו.

ועוד אמרו חז"ל על התורה הקדושה יקרה היא מפנינים - מכון גדול שנכנס לפני ולפנים, וזה מבהיל על הרעיון כמה גדולה מעלת לימוד התורה והזכות להיות תלמיד חכם, שאף שעיני כל ישראל נשואות ביום המקודש יום הכיפורים אל כניסת הכהן גדול לפי ולפנים לקודש הקודשים עם כל זה מעלת התורה יותר גבוהה אפילו מענין גדול ונשגב זה.

ובפירוש רבינו יונה על אבות (פרק ד מ"ה) כתב וזה לשונו: והלומד על מנת לעשות מספיק בידו ללמוד וללמד ולעשות, ר"ל שדעתו לפלפל בלימוד כדי לדעת אמיתות הדברים, ורצונו לטרוח כמה ימים ושנים להשיג דבר קטן ולנהוג עצמו על פי האמת הרי זה למד על מנת לעשות. שכל עיקר מחשבתו אין (אינו) כי אם אל המעשה להיות אמת. ולפיכך מספיק בידו ללמוד וללמד ולעשות שהכל בכלל המעשה:

ובעל ה'משנה למלך' בספרו פרשת דרכים (דרך צדיקים דרוש כד) לאחר שפלפל בענין האם תלמיד חכם עדיף הוא מספר תורה, העלה למסקנא, דסתם ת"ח שאינו מורה הוראה, ס"ת עדיף ממנו, אבל גברא רבה שהוא מורה הוראה עדיף מס"ת. ע"כ. אבל לא מיירי במורה הוראה שלמד את פסקי

ובתחילה נביא את לשון הגמ' ואח"כ את הפירוש דרבי אבימי תני מנחות כי רב חסדא. ואבימי כי רב חסדא תני? והאמר רב חסדא, קולפי טאבי בלעי מאבימי עלה דהא שמעתא: בא להכריז רצופין - ל' יום, שני וחמישי - (ושני) ס' יומי! אבימי מסכתא איתעקרא איתעקק ליה, ואתא קמיה דרב חסדא לאדכורי גמריה. ולישלח ליה וליתי לגביה! סבר: הכי מסתייעא מילתא טפי. (פירוש: הגמ' שואלת איך יכול להיות אבימי למד אצל רב חסדא הרי רב חסדא הוא התלמיד שלו והראיה שרב חסדא אמר, מכות טובות קיבלתי מאבימי בשביל להבין איזה הלכה והגמ' עונה שאבימי שכח מסכתא אחת והלך אצל תלמידו כדי ללמודה והגמ' שואלת למה הוא לא קרא לתלמידו שיבוא אליו ללמודו ועונה הגמ' משום שכך יהיה לו יותר סייעתא להבין שהרי יגעת ומצאת תאמין ולכן הוא טרח ללכת לתלמידו שילמדו)

ולא לחינם רואים בגמ' ברכות כד: שמי שזוכה להיות בגדר תלמיד חכם אין הוא מסוגל לעמוד אפילו זמן מועט בלא להרהר כל זמנו בדברי תורה וז"ל הגמ' שם והאמר רב הונא: תלמיד חכם אסור לו לעמוד במקום הטינופת - לפי שאי אפשר לו לעמוד בלי הרהור תורה! וכו'. לומדים מכאן שמי שלא תמיד בדברי תורה ואפשר לו לעמוד בלא דברי תורה אינו ת"ח - וזה מבהיל

וכדאיתא ברמב"ם הלכות ת"ת פ"ג ה"כ כתב וז"ל אין דברי תורה מתקיימין במי שמרפה עצמו עליהן, ולא באלו שלומדין מתוך עידון ומתוך אכילה ושתייה, אלא במי שממית עצמו עליהן ומצער גופו תמיד ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה, אמרו חכמים דרך רמז זאת התורה אדם כי ימות באהל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו באהל החכמים, וכן אמר שלמה בכתובתו התרפית ביום צרה צר כחכה, ועוד אמר אף חכמתי עמדה לי חכמה שלמדתי באף היא עמדה לי, אמרו חכמים ברית כרותה שכל היגע בתורתו בבית המדרש לא במהרה הוא משכח, וכל היגע בתלמודו בצנעה מחכים שנאמר ואת צנועים חכמה, וכל המשמיע קולו בשעת תלמודו תלמודו מתקיים בידו, אבל הקורא בלחש במהרה הוא שוכח.

ויעיוין עוד ברש"י על הפסוק (דברים א יד) "ותענו אתי ותאמרו טוב הדבר אשר דברת לעשות" וביאר רש"י החלטתם את הדבר להנאתכם, היה לכם להשיב, רבינו משה ממי נאה ללמוד ממך או מתלמידך לא ממך שנצטערת עליה... רואים שעיקר לימוד התורה הוא לימוד ע"י עמל ויה"ר שנזכה לעמול בתורה הקדושה לשמה לעשות נחת רוח ליצרנו ולעשות רצון בוראנו אמן

ההלכות ולא הוא עצמו הוציא את ההלכות לאורה אלא שהוא בעצמו מוציא את ההלכה לאורה ומורה אותה כמדוקדק בדבריו יעו"ש.

והדברים ידועים הם שמעלת לימוד התורה ולכון לאמיתת ההלכה היא למעלה ממדרגה של עשיית ניסים ונפלאות ולמעלה ממעלת גילוי אליהו כדמשמע בגמ' גיטין ו: ובגמ' שבת לג: ובברכות לז: והיינו באופן שעמל בעצמו להוציא לאור את אמיתות ההלכה לאורה מן הגמ' והראשונים בעמל וביגיעה, ולא רק שלומד מתוך ספרים של אחרים שלמדו את הסוגיא וכמבואר בזה"ק ושאר מקורות הנ"ל.

ומבואר הדבר גם בזה הקדוש פרשת צו (לה ע"א) תא חזי מה בין אינון דמשתדלי באורייתא לנביאי מהימני, אינון דמשתדלי באורייתא עדיפי מנביאי בכל זמנא, מאי טעמא דאינון קיימי בדרגא עלאה יתיר מנביאי, אינון דמשתדלי באורייתא קיימי לעילא בארתא דאקרי תורה (נ"א ת"ת) דהוא קיומא דכל מהימנותא, ונביאי קיימי לתתא באתר דאקרון נצח והודו, ועל דא (אקרון) אינון דמשתדלי באורייתא עדיפי מנביאי, ועלאין מנהון יתיר, דאלין קיימין לעילא, ואלין קיימין לתתא, אינון דאמרי מלין ברוח הקודש קיימי לתתא מכלהו, (ועל דא) זכאין אינון דמשתדלי באורייתא דאינון בדרגא עלאה יתיר על כלא, (ועל דא) מאן דלעי באורייתא לא אצטריך לא לקרבנן ולא לעלוון דהא אורייתא עדיף מכלא וקשורא דמהימנותא דכלא, ועל דא כתיב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום וכתיב (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול.

ועל כן כאשר אדם רוצה להבין עניין מסוים בלימודו שלא זכה להבינו לאשורו הרי הוא הולך ללמוד ולקבל אפילו ממי שיותר פשוט ממנו והוא הולך וניגש למקומו לפי שזהו כבוד התורה שכל הלומד אותה לשמה הרי הוא מוכן להשפיל עצמו בשבילה ואז מסתייעא מילתא טפי וכל שכן שאינו מתעצל להביא ספר מהספרייה וכיוצא בזה וכדמצינו ראייה מפורשת לזה בגמ' מנחות ז.

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנחות

חנניה בן שרה

מאיר בן מדי

ימיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת בהר בחוקותי

חפשו בתמונה את מצוות השמיטה, היובל והברכה המסתתרות!

הפריטים שעליכם לחפש:

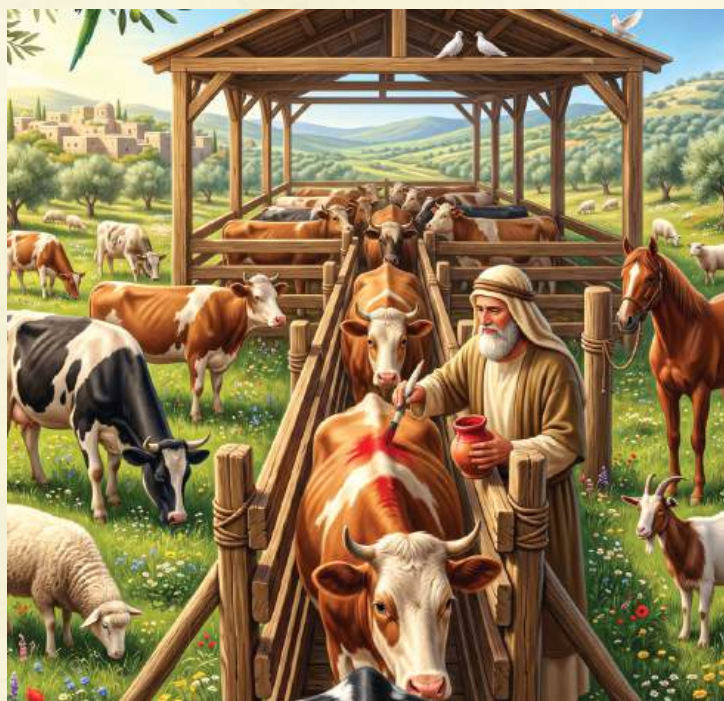
1. שדה - אדמת הארץ.
2. מחרשה - עבודת הקרקע.
3. זרעים - זריעה.
4. קציר - איסוף התבואה.
5. שדה מופקרת - שביתת הארץ.
6. עני - אוסף פירות.
7. ענבים - פירות הכרם.
8. תאנה - משבעת המינים.
9. שופר - שנת היובל.
10. שרשרת שבורה - רמז לשחרור ביובל.
11. חרב - מלחמה.
12. בצורת - חוסר גשם.
13. בית - מכירת בית.
14. עיר חומה - דין מיוחד.
15. יונת שלום - שלוה בארץ.

האם תצליחו לגלות את כולם?

בהצלחה!

מצא את ההבדלים

כל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ לַה' - מצאו 15 הבדלים בין התמונות, בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

עמל התורה

דהלכתא.

וז"ל רבינו הגר"ז בספרו תניא (איגרת הקודש פרק כו) עיקר עבודת האדם ועיקר עסק התורה והמצוות הוא לברר הניצוצות כנוע מהאריז"ל לכן עיקר ענין הלימוד הוא בעיין ופולפל הלכה באיסור והיתר טומאה וטהרה לברר המותר והטהור מהאסור והטמא ע"י עיון ופולפל הלכה בחכמה בינה ודעת כנוע דאורייתא מחכמה נפקת ובחכמה דייקא אתברירו והיינו חכמה עילאה דאצילות המלוכשת במלכות דאצילות סוד תורה שבע"פ (בסוד אבא יסד ברתא) המלוכשת במלכות דיצירה סוד המשניות וברייתות המלוכשות בקליפת נוגה שכנגד עולם היצירה ששם מתחיל בחי' הדעת שכנוגה והברייתות המלוכשות בק"נ שכנגד עולם העשיה ששם מתחיל בחינת הרע שכנוגה כנוע מהאריז"ל.

והמשכיל יבין ענין פלא גדול מזה מאד מה נעשה בשמים מומעל ע"י עיון ובידור הלכה פסוקה מן הגמרא ופוסקים ראשונים ואחרונים מה שהיה בהעלם דבר, קודם העיון הלו, כי ע"י זה מעלה הלכה זו מהקליפות שהיו מעלימים ומכסים אותה, שלא היתה ידועה כלל, או שלא היתה מובנת היטב בטעמה, שהטעם הוא סוד הספי' חכמה עילאה שנפלו ממנה ניצוצין בקליפות בשבה"כ הם שם בבחינת גלות שהקליפות שולטים עליהם ומעלימים גלות התורה מעליונים ותחתונים

וזה שאמר ברעיא מהימנא שהקושי' היא מסטרא דרע. והנה העליונים אין בהם כח לברר ולהעלות מהשביה שבקליפת נוגה אלא התחתונים לבד לפי שהם מלוכשים בגוף חומרי משכא דחויא מקליפת נוגה והם מתישים כחה בשבירת התאוות ואתכפאי ס"א ויתפרדו כל פועלי און. ולכן באים העליונים לשמוע חידושי תורה מהתחתונים מה שמחדשים ומגלים תעלומות החכמה שהיו כבושים בגולה עד עתה וכל איש ישראל יוכל לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש הן בהלכות הן באגדות הן בגולה הן בנסתר כפי בחינת שרש נשמתו ומחוייב בדבר להשלים נשמתו בהעלאת כל הניצוצות שנפלו לחלקה ולגורלה כנוע

וכל דברי תורה ובפרט דבר הלכה היא ניצוץ מהשכינה שהיא היא דבר ה' כדאיתא בגמרא דבר ה' זו הלכה סוד מלכות דאצילות המלוכשת לחכמה דאצילות ומלוכשים במלכות דיצירה וידרו בקליפת נוגה בשבירת הכלים. וז"ש בגמרא כל העוסק בתורה אמר הקדוש ברוך הוא מעלה אני עליו כאלו פדאני ואת בני מבין האומות עו"ג. אבל בצאת השכינה מקליפת נוגה אחר שיושלם בירור הניצוצות ויפרד הרע מהטוב ויתפרדו כל פועלי און ולא שלטא אילנא דטוב ורע בצאת הטוב ממנה אזי לא יהיה עסק התורה והמצוות לברר בירורין כי אם ליחד יחודים עליונים יותר להמשיך אורות עליונים יותר מהאצילות כמ"ש האריז"ל והכל ע"י פנימיות התורה לקיים המצוות בכוונות עליונות שמכוננות לאורות עליונים כו' כי שרש המצוות הוא למעלה מעלה בא"ס ב"ה ומ"ש רז"ל דמצוות כטילות לעתיד לבא היינו בתחיית המתים אבל לימות המשיח קודם תחיה"מ אין כטילים ולכן יהיה גם עיקר עסק התורה גם כן בפנימיות המצוות וטעמיהם הנסתרים. אבל הנגלות יהיו גלויים וידועים לכל איש ישראל בידיעה בתחלה בלי שכחה עכ"ד

אלא א"כ יתן המאכל לתוך פיו ממש. חוש הריח שהוא יותר רוחני, ניתן להריח בו גם על ידי שיקרב מעט את הבשמים לחטמו, ואין צריכים ליתן את עצמותם של הבשמים לתוך החוטם ממש. חוש השמיעה הרי הוא למרחקים יותר גדולים שאפשר לשמוע קול גדול גם ממרחק רב. חוש הראיה ניתן לראות בו אף ממרחק עצום כמו שניתן לראות את השמש ואת הירח והכוכבים. חוש המחשבה שהוא יותר רוחני ניתן להגיע עימו למרחקים יותר עצומים בין עולמות לעולמות וזהו ענין כוונת נתינת התורה בכל יום מאת הגבורה שהקב"ה משפיע אור של חכמה לכל אחד כפי הראוי לו.

גם בעצמותה של המחשבה יש דרגות, וככל שהאדם ראו להבין יותר ומכוון לאמיתיה של תורה הרי הוא מושך על ידי מחשבתו שבמה שהיא כנגד הנשמה והתורה, - אור תורה ממקום גבוה יותר.

וכמו כן יש גם ברעותא דליבא דרגות, שכל שיש לאדם יותר רעותא דליבא וערגה וכיסופין לה' יתברך הרי שמצוותיו ותפילותיו פועלות במקום רוחני פנימי יותר, לפי שהלב הוא כנגד התפילה והמצוות, וכמו שכתוב בגמ' (שבת י.) שהתפילה היא חי' שעה, כלומר כנגד הלב שהוא ראש האברים שגוף. ואילו התורה היא חי' עולם כנגד המוח שהוא ראש החושים שבראש וכמו שכתוב ותלמוד תורה כנגד כולם שהוא ענין המחשבה שבמח.

וככל שהאדם מעמיק במחשבתו, לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, הרי הוא משיג שלמות יותר רוחנית בנפשו על ידי עמל התורה וכמו שכתוב בזהר הקדוש (ח"ג פב: ברעיא מהימנא) שמי שעמל בעצמו להגיע לתכלית ההלכה, דהיינו מתוך דקדוק ויגיעה בדברי התלמוד והראשונים, הרי הוא נחשב כמו בן אצל הקב"ה, ונחשב שמקבל את התורה מפי הגבורה ממש, משא"כ מי שאינו עמל בעצמו, אלא לומד בדברי אחרים שעמלו, ועל די כך קונים קניינים בידעית תורתו, הרי הוא דומה לעבד ולא לבן, ואין מקבל את התורה מפי הגבורה.

ועל ידי לימוד המשנה הגמרא והראשונים, עד למסקנת ההלכה, הרי הוא בונה בשמים עליותיו, עולמות שלמים ומתוקנים, ולא עולמות חצויים שאינם מגיעים אל מטרם, לפי שהוא מסיק את שמועתו אליבא דהלכתא. וידוע שבחינת התורה היא קוץ היוד, והמשנה היא בחינת שם הויה פשוט, והגמרא היא בחינת שם הויה מלא, והפוסקים היא בחינת מלא דמלא, ועל ידי שמגיע בהשתלמות כולם אל ההלכה, נשלמת המלאכה, ועולה למעלה למקומה בסוד תיקון עולם במלכות שדי שעולה לראש הרים, ופסיקת ההלכה היא נעשית כתר למלכו של עולם. והוא בחינת יום השבת, שאע"פ שהוא השביעי ואחרון, עכ"ז מחמת שבו נשלם כל בניין, נעשה לראש ומשפיע לכל השבוע שאחריו.

והמשל בזה, כאשר עולה ברעיונו של האדם לבנות לעצמו בניין נאה, ומסכים בחוכמתו באופן כללי, לבנות את הבניין, ולאחמ"כ מפתח בביתו, את תרמית הבניין לכל פרטיו, ומסכים ומורה בדעתו לאברי גופו, לפעול את הפעולות למען מטרת הבניין, דהיינו לבנותו בידי ורגליו ושאר אבריו, ולאחר שמשלים הבניין, הרי סיומו של הבניין, שהיא הפעולה האחרונה והמועריה, עולה על גבי הכל, לפי שהושלמה המלאכה על ידו, וכעת יהיה ניתן בפועל, להנות ולהשתמש בכל הפעולות הקודמות לה. וכך הוא גם מי שזוכה להסיק את שמועתו אליבא

אם בחוקותי תלכו - הביא רבינו רש"י מהמדרש: יכול זה קיום המצוות, כשהוא אומר ואת מצוותי תשמרו, הרי קיום המצוות אמור, הא מה אני מקיים אם בחקתי תלכו, שתהיו עמלים בתורה: ואת מצוותי תשמרו - הו עמלים בתורה על מנת לשמור ולקיים. ואם לא תשמעו לי - להיות עמלים בתורה, לדעת מדרש חכמים. יכול כוונתו לקיים המצוות, כשהוא אומר ולא תעשו וגו', הרי קיום מצוות אמור, הא מה אני מקיים ואם לא תשמעו לי, להיות עמלים בתורה עכ"ל.

רבינו ראש הישיבה חכם שלום הכהן זלה"ה היה שואל הרי אם מקיים את המצוות בידוע הוא שיועד את פרטי המצוות וא"כ כבר למד את התורה וא"כ אם זה לילמוד את התורה מה נותר לבקש ממנו? אלא שתהיו עמלים בתורה היינו להבין את הדברים בשרשרת מתוך העמל בסוגיות הגמרא והראשונים ולהגדיר את סברות המחלוקות ולפי זה לייסד ולהעלות את ההלכה על בוריה.

דברי התנחומא המבחינים

ויעניין בתנחומא (נח ג) וז"ל שלא תמצא תורה שבע"פ אצל מי שיבקש עונג העולם תאווה וכבוד וגדולה בעולם הזה אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל (במדבר י"ט) וכך דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחי צער תחיה ובתורה אתה עמל, לפי שלא כרת הקדוש ברוך הוא ברית עם ישראל אלא על התורה שבע"פ שנאמר כי על פי הדברים האלה כרתו אתך ברית (שמות ל"ד)

ואמרו חז"ל לא כתב הקדוש ברוך הוא בתורה למען הדברים האלה ולא בעבור הדברים האלה ולא בגלל הדברים אלא ע"פ הדברים וזו היא תורה שבע"פ שהיא קשה ללמוד ויש בה צער גדול שהיא משולה לחשך שנאמר העם ההולכים בחשך ראו אור גדול (ישעיה ט) אלו בעלי התלמוד שראו אור גדול שהקב"ה מאיר עיניהם באיסור והתר בטמא ובטהור, לפי שאין לומד אותה אלא מי שאוהב הקדוש ברוך הוא בכל לבו ובכל נפשו ובכל מאודו שנא' ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך וכו'

ללמוד שכל מי שאוהב עושר ותענוג אינו יכול ללמוד תורה שבע"פ לפי שיש בה צער גדול ונדוד שינה ויש מבלה ומנבל עצמו עליה לפיכך מתן שכרה לע"ב שנאמר העם ההולכים בחשך ראו אור גדול, אור גדול אור שנברא ביום ראשון שגנו הקדוש ברוך הוא לעמלי תורה שבע"פ ביום ובלילה שבזכות העולם עומד שנאמר (ירמיה ל"ג) כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי א' זה הוא ברית שנוהג ביום ובלילה זו תלמוד וכו' ונשאין ונותנים במלחמתה של תורה עד שמעמידין דבר על בוריו והלכה לאמתה ומביאין ראיה ומן המקרא ומן המשנה ומן התלמוד כדי שלא יכשלו ישראל בד"ת, שנא' (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול. עכ"ל התנחומא.

ועניין עמל התורה עניינה הוא שעומל בחלק הכי נבחר שיש לאדם דהיינו במח ובמחשבה שלו שהיא הדבר הכי רוחני שיש בגוף השפל בעולם הזה שהרי המוח הוא האב והשרש של החושים שבראש, וידוע שהחושים של האדם נבראו באופן שכלל שהחושה היא יותר רוחני וגבוהה הרי הוא מושפע וגם משפיע למרחקים גדולים יותר. לדוגמא חוש טעם המאכל שבפה, אין חשים אותו,

